

ДВЕ СЕНКИ БЯХМЕ...

Любовна лирика
(избрано)

Борис Младенов /
Young

Любителска поезия

БОРИС МЛАДЕНОВ-YOUNG
ДВЕ СЕНКИ БЯХМЕ...
ЛЮБОВНА ЛИРИКА
(ИЗБРАНО)

chitanka.info

На моята мила съпруга и доживотна спътница, която стоически ме понасяше и подкрепяше през годините, посвещавам тази книга.

ПРЕДГОВОР

Интимните преживявания са различни и уникални за всеки човек. В болшинството от случаите те са обикновени и банални, и едва ли представляват интерес за широката публика. В екстремни случаи те варират в две противоположни крайности:

Едните са богати на възвишени, пламенни чувства, породени от една-единствена личност, каквато е любовта на Данте към Беатриче, на Петрарка — към Лаура.

Другите са бедни на чувства, но са богати на пикантни любовни похождения и скандали — Дон Жуан и Джакомо Казанова.

Аз се намирам в огромното множество между тези две групи. За жалост не мога да предложа нищо ново, нищо интересно, нищо, което не е изживяно и не е изказано до сега. Ако все пак се реших да напиша и публикувам тази книга, то е защото тя поднася на читателя допотопните чувства и преживявания на един моногамен мъж, нещо все по-рядко и по-необичайно, като явление в нашия модерен, технизирани свят, в който семейните устои се рушат с неимоверна скорост.

От друга страна аз се чувствам горд и благословен с любовта, с която прекарах своя живот и благодаря на Съдбата за всичко онова, което ми се случи до сега.

Болшинството от тези стихотворения съм публикувал в предишните ми книги, но трябваше, да ги събера тематично в една стихосбирка — така въздействието им би било по-голямо. Само малка част са нови и непубликувани.

Ако някой се излъже да ги прочете — Приятно четене!

* * *

*Животът е Голгота с тежък кръст на рамо,
но аз без ропот мъки и тегла търпя;
за нищо друго, заслужавало е само,
заради любовта да дойда на света!!!*

** * **

*Създаде бог всемирната вселена
и с онзи първи порив на плътта
политна любовта благословена,
живота да разнася по света.*

*Светата църква с догми и с канони
я заклеми като позорен грях;
през вековете с нея милиони
живяха в лицемерие и страх.*

*Бичуваха с богохулно слово,
на кръста я разпъваха, но тя
от пепелта се раждаше отново
или възкръсваше ведно с Христа.*

*А днес разкрепостена и свободна
тя властвува по волята Господна.*

София, 1986 г.

** * **

*„Не е хубаво мъжът да бъде сам“ —
рекъл Бог, когато сътворил Адам.
Взел реброто му и Ева той създал,*

да споделя с нея радост и печал.

** * **

*Животът е любов и любовта живот.
Ако умре животът, любовта загива,
но и без любовта, която ражда плод,
животът на земята няма перспектива.*

** * **

*На любовта животът се крепи —
инстинкт, по-силен от глада дори.
И немощ старческа да те обземе,
меракът жив и здрав в теб пак ще дреме.*

** * **

*Понеже няма хора идентични
и всеки по свой собствен път върви,
и нашите любви са различни,
и уникални личните съдби.*

*И не е нужно да си Казанова,
ни онзи театрален Дон Жуан,
за да намериш конската подкова,
и изживееш истински роман.*

*Макар че тези връзки са банални
за мнозинството... и за мен поне,*

*дори когато най са тривиални,
все нещичко безценно крият те.*

*И точно тази гама многолика
по същност прави любовта велика!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Настъпни пролет в столичния град,
цъфтят зюмбюли, нарциси, лалета
и центърът със жълтите павеа
гъмжи от многолюден пътър свят.*

*Вървят засмяни хора с бодър вид,
кръстосват парка бебешки колички,
тук весел дядо, там младеж честит
или деца, запяли като птички.*

*И вред тълпи от прелестни жени,
излезли за отмора на разходка;
сирени с горда, царствена походка,
с изящни форми, с пламенни очи.*

*И аз, усетил Ерос в млада плът,
пред тази хубост чезна и копнея,
щастлив, че в моя кратък жизнен път
за любовта започвам да живея!*

София, 1954 г.

** * **

*Все един и същи сън сънувам:
В лятна вечер, скрит на клон върбов,
на русалка млада се любувам
и по нея чезна от любов.*

*Тя се къпе гола във реката
и обляна в лунна светлина,
като рибка плува и се мята —
лъскаат се ръце, гърди, бедра...*

*Гледам я — красива, стройна, сочна,
като ангел чиста, непорочна,
а в кръвта ми страсти зли горят...*

*Гмуркам се целувка да открадна,
но щом стигна до водата хладна
и сънят ми свършва всеки път!*

с. Лехчево, 1955 г.

** * **

*Излез, момиче, на дъската,
да види целият ни клас,
как вчера ти си взе белята,
като се хвана с мен на бас.*

*Загуби и според облога,
ела целувка ми дари!
Защо към мен сега си строга
и ти го искаше, нали?*

*Целувката, да ме прощаваш,
според онез с любовен стаж,
е устен договор, че даваш*

под наем „долния етаж“!

Михайловград, 1953 г.

* * *

МОЛИТВА НА УЧЕНИЧКИТЕ

ПО РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ

*Виж, леден зимен вятър вие,
цари в кушетките ни студ!
За силните момчета ние
копнеем, чезнем с трепет луд.*

*Молитвите ни чуй, Мария,
ти, дево, знаеш най-добре,
за непорочна лудория
ни трябва по едно момче.*

*Дано горещите ни вопли
затрогнат твоята душа,
та тази нощ в прегръдки топли
да спим, спасени от студа!*

Михайловград, 1953 г.

* * *

ВЛЮБЕНИ:

ПРОЛЕТ

Май донесе цветя, аромат...

*Под разлистени клони и вейки
двойки влюбени в нощния хлад
се прегръщаха в парка на пейки.*

*С любопитство на стара мома
в небесата, свенлива и бледа,
иззад облак луната изгря
и под себе си парка огледа.*

*Но едва свела поглед натам,
тя се сепна и явно смутена,
в огън цялата пламна от срам
и зад облак се скри възмутена!*

** * **

ЛЯТО

*В тиха нощ под прозореца мой
чух боричкане, шепот гальовен —
двама влюбени в летния зной
се целуваха в унес любовен.*

*Ненадейно луната изгря,
заблестяха звезди — перли бели
и разкриха две тъмни тела
до стената в едно се преплели.*

*От луната подгонени те
се изгубиха някъде в мрака
и от синьото звездно небе
малко облаче жално проплака!*

** * **

ЕСЕН

*Сред въздишки и шепот тъжовен
паркът глъхнеше пуст и нерад...
Те се гушеха в унес любовен
под есенния тих листопад.*

*Тъмен облак над тях се надвеси,
затъмни и луна, и звезди,
и мъглата зад плътни завеси
скоро милите влюбени скри.*

*Разлюляха се голите клони,
гарван гракна, дъждец заръмя
и сърцето ми тъжно отрони
стихове като златни листа!*

* * *

ЗИМА

*Те вървят и от скреж побеляли
се прегръщат и нежно шептят...
От небето на едри парцали
тихо, кротко се стели снегът.*

*Застудява се. Вечер припада.
Вятър вий, но кръвта им кипи
и плътта им е здрава и млада —
ще изкарат така до зори.*

*Благодат е студената зима
за горещите млади сърца...
Ех, кога ли с девойка любима
по снега аз ще крача така?!*

с. Лехчево, 1954 г.

** * **

*След майски ден спокойна нощ настава,
звезди проблясват, грейва лунен рог,
покой обзема шумната дъбрава,
потъва всичко живо в сън дълбок.*

*Единствен през зелената морава
сънливо ромоли пенлив поток
и буден славей влюбено запява —
любимата зове от цъфнал глог.*

*Далеч се носят нежните му трели,
душата си излива цяла в тях,
звездите слушат в унес, онемели —
над него ръсят ситен златен прах.*

*Тъй нощем млад поет от страст обзет
любимата подмамва със сонет.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

На И.

Ти веч не си дете, девойка стана,

*невинно нежно ангелче с крилца;
не си изпитала душевна рана,
не си познала още любовта.*

*Но тя те следва бърза и припряна
с измамен блясък, с мнима красота
и ти я гледаш явно поласкана
през очила със розови стъкла.*

*Край теб е джунгла — стрелят със куршуми.
Не го съзнаваш. Как ли би могла
да различиш от искрените думи
лъжовните?! Овцата от вълка?!*

*Ти носиш в своето порасло тяло
душата на детето незряло.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Девојко мила, в маркова премена,
шедъвовър Бог от тебе е създал,
с божествен образ, чист като кристал.
Нима не виждаш, че си съвършена?*

*Какво от лицето си направи?!
Защо им безразсъдно позволи,
да ти съсипят витите вежди?
Повлече се след модите нездрави.*

*И устните ти, сякаш очертани
от четката на майстор вещь с кармин,
подути от ботокс и парафин,
сега приличат на кървящи рани.*

*Кой, мислиш, свестен и почтен младеж
би ги целувал със такъв пълнеж?!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Със внуците ми пубертетни споря,
че за любов им е все още рано;
на тази възраст не е оправдано,
да се хабят с приятелка — изгора.*

*Изтъквам им съществени причини:
не са напълно изградени хора,
едва им се разгръща кръгозора...
Кой знай какви ще станат след години.*

*Ще се оформят, но в какви насоки?
Работници, среднист и висшисти?
Престъпници или морално чисти?
Дебели — слаби... Ниски и високи?*

*Не е възможно днес да разберете,
какво избирате — трън или цвете!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Вий детството напуснахте, деца,
и стъпихте охотно в пубертета;
един етап житейски отлетя,*

поехте по-вълнуваща щафета.

*Гласът ви постепенно загрубя,
израснахте... С душа от смут обзета,
навлизате в света на любовта,
и гордо шествате из интернета.*

*Но чувствата ви бързо се менят,
тестостеронът като ви раздрусва,
възторгът се редува със гневът,
тъгата — с радост, дързостта — с покруса...*

*Тъй егото ви в хаос се кове,
и от младежи ставате мъже!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Кажете ми, какво е любовта!
Лъжа, игра, шега или забава?
Защо, когато ни споходи тя
от разум и разсъдък ни лишава?*

*И влюбеният, вместо със ума,
загубил за реалността представа,
света открива с розови стъкла
и със сърцето само разсъждава.*

*Когато се разбуди някой ден,
очи отвори и се осъзнае,
че вече свършил е сънят, в почуда*

*назад отправя взор и отрезвен,
разбира чак тогаз, че любовта е*

най-милата, най-сладката заблуда!

с. Лехчево — 1958 г.

** * **

*Един за друг родени бяха двама,
кълнях се до гроб да бъдат верни
и любовта им чиста и голяма
бе рядкост в тези времена модерни.*

*Ромео бе на пет и половина,
а Жулиета четиригодишна;
харесаха се в детската градина
и там започна любовта им скришна.*

София — 1977 г.

** * **

*Какво сте на света, деца, до днес видяли!
Безброй неща не сте опитали дори
и тайнството на любовта не сте познали,
а тя в най-близко бъдеще ви предстои.*

** * **

*О, колко нежни романтични песни
наслада са ми носели до днес
и в смутни, трудни времена на стрес
лекарства са били за мен чудесни!*

*Ала една незабравима песен^[1]
е цял живот над всички взела връх
и чуя ли я, затаявам дъх,
и в спомен мил от младостта унесен,*

*аз виждам пак с душа, от смут обзета,
красив, вълнуващ филмов епизод:
Площад... Верона... В пъстрия народ
Ромео среща свойта Жулиета*

*и там на родови вражди напук
се влюбват двамата един във друг.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

НА НЕПОЗНАТАТА

*Как може две изцяло непознати,
напълно чужди, странни същества,
като се срещнат и Амур изпрати
стрелите си към техните сърца,*

*да станат толкоз близки и интимни,
(на всяка здрава логика напук),
че с чувства и с желания взаимни
се озоват съпруга и съпруг?!*

*Любов наричат таз могъща сила,
усещам, че и в мен напиратя,
и както здраво ме е обсебила,
от нея няма да се отърва.*

*Къде е мойта мила непозната,
с която ще ме свърже тъй съдбата?!*

с. Лехчево — 1958 г.

** * **

*Навън светът заспал е глухоням.
Смълчани дремят едрите звезди.
А буден, аз се моля вкъщи сам
по грешка някой да ми позвъни.*

*Отсреща да изгука нежен глас,
какъвто и в съня си не съм чул!
Ала едва ли в този късен час
ще се намери втори сомнамбул.*

*Девојката, орисана за мен,
наверно като ангел сладко спи.
Не подозира тя, че в близък ден
ще се кръстосат нашите съдби.*

*И ний ще се намерим един друг,
и аз съм бъдещият ѝ съпруг!*

с. Лехчево — 1959 г.

** * **

*Не знаеш ли незнайнице, кажи,
че аз те търся под дърво и камък?
Не можеш ли при мен да дойдеш ти
в душата ми — за теб отворен замък?*

*В съня ми нощем да ме посетиш,
в мечтите ми наяве да изплуваш
и ми оставиш някакъв фетиш —
реален знак, да знам, че съществуваш.*

*За всеки има някой отреден,
и ти си тъй орисана за мен,
по неотменен висш закон и воля!*

*Къде ли си сега? В коя страна?
Не чуваш ли как страстно те зова
и с тоз сонет за любовта ти моля?!*

с. Лехчево, 1957 г.

** * **

*Тя в моите мечти се появи —
невинно, нежно, прелестно създание
и в унес благ притворя ли очи,
я съзерцавам с почит, с обожание.*

*За нея пиша нежни стихове,
прочитам ѝ ги всяка нощ до късно,
а в погледа ѝ сякаш се чете:
„Дете съм още, чисто и невръстно!“*

*Ще дойде ден, когато възмъжал,
(и тя девойка до тогаз ще стане),
ще я открадна аз на коня бял
и в луд галоп с любов ще ми пристане.*

*И ще се реем в небесата сини —
две ангелчета в райските градини.*

с. Лехчево, 1955 г.

* * *

*Ти шестуваш безименна, незнайна,
заряна по своя път сама
и скрила съкровената си тайна,
ме търсиш в многолюдната тълпа.*

*И аз те търся. В мъки се терзя,
предчувствам, че наоколо си ти,
а все се разминаваме накрая,
не се кръстосват нашите съдби.*

*Ще те позная, стига да те зърна.
Та твоят лик е всяка нощ пред мен
и накъдето поглед да обърна,
все него виждам — ласкав, мил, свещен!*

*Кога най-сетне в ден щастлив, любима,
край разминаването ни ще има!*

с. Лехчево, 1950 г.

* * *

*Мечтая си за твоя лик до мен!
Да тръгнем двама в слънчев майски ден
по пътя на живота към безкрая
и се намерим с любовта си в Рая.*

И там — Адам и Ева — аз и ти,

*две непорочни влюбени души,
един на друг разкрили си сърцата,
да опознаем голотата свята.*

*И свързали съдбите си в едно,
сами под ябълковото дърво,
нехаещи за божите закони,*

*да сторим онзи първороден грях
във райските градини като тях
и нека Бог от Рая ни изгони!*

с. Лехчево, 1951 г.

** * **

На Жозефина

*Гълъбче, гълъбче, мило дете,
с дивни чаровни очи!
Ти ме омая, сърцето ми взе,
моя дух волен сломи.*

*Няма за мен вече мир и покой —
в мисли по теб се топя,
виждам навсякъде образа твой,
но ме облъхва тъга.*

*Бездна дълбока лежи между нас.
Бог те е с хубост създал,
ала с посредствена външност съм аз
и в безнадеждна печал*

*прося любов с моя жален сонет
без да получа ответ!*

с. Лехчево, 1954 г.

** * **

CALF LOVE^[2]

*От юношеството ми лик прекрасен
е трайно в паметта ми съхранен —
от погледа ѝ нявга чист и ясен
за пръв път трепна любовта във мен.*

*Над половин век от тогаз измина.
С жена любима стигнах старини,
с деца и внуци... Но и тук в чужбина
все още помня дивните очи.*

*И често с пиетет да си призная
за нея мисля... Странен интерес!
И ми се иска, някак да узная,
какъв живот е имала до днес.*

*Къде ли е сега? Дали е жива?
И още ли е все така красива?*

Сидни, Австралия — 2012 г.

** * **

Какво момиче беше Жозефина!

*Лице на херувим, очи-маслини —
пред мен е още сякаш на картина,
а минаха над шестдесет години.*

*Аз бях безкрайно млад, а тя — невръстна,
въздишах, чезнех в трепети любовни...
Ала съдбата рано ни разпръсна,
поехме свои пътища съдбовни.*

*Пристигнах от чужбина в старост бяла.
Копнеех, да я зърна пак, не крия,
но се размислих трезво и си казах:*

*Ако я видя стара, погрозняла,
ще рухне в миг вълшебната магия
на първата любов... И се отказах!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

ВИДЯЛ СЪМ Я В ЖИВОТА СИ ЕДИН-ЕДИНСТВЕН ПЪТ...

по Феликс Арвер

*Видял съм я в живота си един-единствен път,
но в този съдбоносен миг не знам какво ми стана;
една любов несподелена пламна в мойта гръд
и чак до старини кърви сърдечната ми рана.*

*Затворя ли очите си, тя вечно е пред мен,
застинала във спомена ми като на картина,*

*с неостаряващ лик, все тъй красив до днешен ден —
тъй в тайно съзерцание животът ми премина.*

*Да би могла да прочете тоз рицарски сонет,
през смях навярно би си рекла: „Старец изкуфял!
Сега да ме съзре, каква съм баба Яга,*

*съсухрена и болна, на седемдесет и пет,
ще се престори с ужас, че не ме е разпознал
и от заблудата си излекуван... ще избяга!!!“*

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*За Първата любов си спомням с пиетет:
в една далечна нощ заспах като дете;
събудих се младеж, от щастие обзет
и влюбен до уши на Седмото небе!*

** * **

*След Първата любов, ви чакат други, нови,
по-зрели, много по-вълнуващи любви.
Дерзайте, че животът е пред вас тепърва —
но само Тя, докрай ще си остане Първа!*

** * **

*За вас деца от щастие пламтя!
В невинността си нямате представа,*

*че недалеч ви чака любовта —
най-висшата наслада и забава.*

* * *

На Фуки К.^[3]

*Как искам да ми порастат криле!
И като птица волна, лекокрила,
да литна с тях към синьото небе
и по света да търся мойта мила.*

*Аз зная само, че живее тя
в една далечна източна държава,
където от незначайни времена
най-рано сутрин слънцето изгрява.*

*Ще прелетя над морски ширини,
над китни градове с пагоди пищни,
над снежни вулканични планини,
над паркове със разцъфтели вишни.*

*И ще кръжа, докато я открия —
криле за отдих чак тогаз ще свия.*

с. Лехчево, 1956 г.

* * *

*Да си влюбен в някой е прекрасно!
Слънце свети в моята душа,
сякаш ми пораснаха крила —
с тях се рея из небето ясно.*

*Нищо не е трудно, тежко, сложно,
всичко върши бързо, с лекота,
бих могъл света да покоря —
невъзможното е днес възможно.*

*Любовта духа ни извисява,
прави ни по-щедри, по-добри;
тя не се измерва със пари,
щастие, богатство означава.*

*Да си влюбен е велико нещо,
препоръчвам ви го най-горещо!*

Михайловград — 1956 г.

** * **

на Сашка

*Ти пееше и песента ти жална
бе вопъл, стон от влюбено сърце,
но сякаш чук усещах да кове
душата ми — страдална наковалня.*

*Ти пееше, как той те наранява
и молеше да се не връща пак,*

*защото нова рана, скръб и мрак
донася всяка негова поява.*

*Ако не беше него предпочела
пред моя милост, нямаше сега,
да чезнем в безнадеждна пустота
и по-щастлива песен би ни пела.*

*Аз страдах с теб, макар от теб ранен,
че ти бе наранена — не за мен!*

Михайловград — 1956 г.

** * **

На Мими

*Не знам кога и как, но нещо стана
и в мен сърдечна струна затрептя,
и от тогаз, след странната промяна,
ти заблестя в по-друга светлина.*

*Какви очи! Едва сега ги виждам.
С цял инч ресници, с изомруден цвят.
От ревност вече чувствам, че завиздам
на тоз, комуто обич ще дадат.*

*Седим ний в клас един до друг на чина —
в живота всичко става по причина.
Какво ли бог е отредил за нас?!*

Защо в един съдбовен ден, когато

*и в теб потрепне чувство нежно, свято,
избраникът ти да не бъда аз?!*

Михайловград, 1956 г.

** * **

*Звънецът иззвъня. Измина
последният учебен час.
На пейка в Градската градина,
пристигнал пръв, те чакам аз.*

*Ще дойдеш, гълъбице смела,
иззад елите всеки миг,
за тайна среща риск поела,
с мен, твоя мил съученик.*

*Един до друг ще бъррим двама
за незначителни неща;
за дружбата ни чиста, пряма
ще шепнат нашите сърца.*

*Часовникът крещи разлъка...
Как бързо времето лети!
„До утре!“ — ще прошепна с мъка.
„До утре!“ — ще изгукаш ти.*

Михайловград, 1954 г.

** * **

*Из улиците сънни скитах —
млад момък с влюбено сърце,*

*и с недоверие се питах,
обича ли ме или не.*

*От първа среща се завръщах,
получил клетви за любов;
объркан мислено прегръщах
телцето крехко с порив нов.*

*И пак с целувка непохватна
докосвах образа свещен,
а тя така и не отгатна,
че бях несръчен и смутен.*

*Туй първо влюбване в забрава
заглъхна като тих акорд,
ала и днес както тогава
се чувствам умилен и горд!*

Михайловград, 1980 г.

** * **

*Прегърнал нежната ти шия,
аз търсех устните ти с плам,
с целувка исках да предам
бушуващата в мен стихия.*

*Но ти на моя зов отвърна
с надменен поглед, с глас студен
и устремът ми вдъхновен
като прекършен цвет посърна!*

Михайловград, 1956 г.

* * *

*Ти се измъчваш момко, наранен от Фиб.
Не го съзнаваш, колко много си щастлив!
Животът ти едва се е прострял пред теб —
ще любиш, имаш време, докато си жив.*

* * *

*Разделихме се с клетви и въздишки,
изтръгнах се от твоите ръце
и скрих по мъжки в дрехите войнишки
младежкото си влюбено сърце.*

*Във влажните окопи и палатки
аз носех твоя образ чист и свят,
писмата ти със думи нежни, сладки
поддържаха духа ми в студ и глад.*

*Ти пишеше, че с любовта живееш,
че в скуката с надежди се тешиш,
за мен в самотни мигове копнееш
и дните с нетърпение броиш.*

*Когато есента се уволних,
смейна те заварих... с друг женех!*

Михайловград, 1950 г.

* * *

В притихналите градски хижи,

затрупани от преспи сняг,
изпълнен с радости и грижи,
кипи живот в неспирен бяг.

Забързан, всеки се прибира
за отдих в топлата квартира.
И аз, от своя дълг понесен,
премръзнал се завръщам с песен,

но не при теб, девойко мила,
да ми дадеш любов и сила,
а във войнишката барака,
където неприятели ме чака!

Перник — 1957 г.

* * *

Вървим ний в парадни редици,
ний, „зайците“ — млади войници
с мъжествени дръзки очи.
Край нас като в сънища нежни
се реят с походки небрежни
тълпи сексапилни жени.

Под нашите стегнати стъпки
трепери, обзета от тръпки,
любимата майка земя.
Умора гърдите изгаря
и ехото звънко повтаря
войнишкото гръмко „Ура!“

Ний пеем и нашите песни
разказват за битки чудесни,
за паднали в боя бойци,

*а в спомени, минали срещи
възкръсват в сърцата горещи,
ний пеем, но скръб ни души!*

Перник — 1957 г.

** * **

*От зори без отдих е мияч
новобранец с кофа и парцал,
мие пода чак до късен здрач,
вечно гладен, вечно недоспал.*

*Ако спре, заспива той на крак,
но след миг пак сили е събрал,
свеж и бодър като кукуряк,
за любов, горкият, закопнял!*

Перник — 1957 г.

** * **

*Мъже, ходили на война,
видяли мъртви и ранени,
треперят жалки и смутени
от страх пред някоя жена.*

*С куршум раненото сърце
през болка бие, не престава,
но тя до смърт го наранява
с една жестока дума: „Не!“*

София — 1961 г.

* * *

*Залюбих знатна дама, Дулцинея,
аз, рицарят печален Дон Кихот;
извърших славни подвизи за нея
и станах неин роб за цял живот.*

*Мадони срещах в секса обиграни,
но с ни една не ѝ изневерих.
Борих се с мелници и с великани,
честта ѝ в бой неравен защитих.*

*Копнях и чезнех в обич платонична.
Когато триумфално се прибрах
и се явих пред дамата обична,
разбрах, че бе живяла в плътски грях*

*с мъже неблагородни на провала
и незаконно бе забременяла.*

Сидни, Австралия — 2007 г.

* * *

*Без полза е човек след вятъра да тича.
Не можеш да заставиш друг да те обича;
над него нямаш воля, нито власт такава,
но можеш да изискваш да те уважава.*

* * *

Щом всичко в този свят е преходно, нетрайно

*и ний сме временни, не може любовта
в сърцата ни, да трае вечно и безкрайно —
естествено е също да догаря тя.*

** * **

*Щом слънцето залезе, месецът изгрява,
животът продължава да тече,
но любовта угасне ли, чер мрак настава —
светът изчезва в твоето сърце.*

** * **

На Ваня

*Когато с влюбено сърце
витая в небеса сияйни,
изливам в нежни стихове
сърдечни трепети и тайни.*

*Понякога прочита тя
тез изповеди съкровени,
но тъй до днес и не разбра,
че са на нея посветени!*

с. Лехчево, 1962 г.

** * **

*Когато лумне обич между двама,
за дълго време скрита не остава;
обратно, ако въобще я няма,
не би могла да се наподобява.*

** * **

На Инка

*С една девойка от Варшава
случайността ме запозна;
аз бях студент медик тогава,
а ученичка беше тя.*

*Пътувахме за Полша двама
в едно купе съвсем сами
и неусетно близост пряма
в душите ни се породи.*

*Тя беше нежна и красива,
с изящни ангелски черти...
Прекарахме ний ноц щастлива
в невинни весели игри.*

*На сутринта дойде раздяла,
замлъгнаха шеги и смях,
целунах бузката ѝ бяла
и повече не я видях.*

*Години има от тогава,
съдба превратна ме люля,*

*но не потъна във забрава
тоз образ мил от младостта.*

София — 1983 г.

* * *

МАЛКАТА ПУШАЧКА

СЛУЧКА ВЪВ ВЛАКА

*По случай месеца на трезвеността и
тютюнопушенето*

„Я помню чудное мгновенье...“

А. С.
Пушкин

*Яви се тя пред мен невинна, чиста,
с очи кристални като две мъниста,
с изящни форми, с ангелско лице,
а бе полу-жена, полу-дете.*

*Ръката ѝ, по детски крехка, малка,
умело щракна лъскава запалка
и в облачета от цигарен дим
изчезна без следа ликът любим!*

София, 1980 г.

* * *

THE LITTLE SMOKER

*„I remember that wonderful
moment...“*

A. S.
Pushkin

*I saw a girl with eyes like crystal beads,
so innocent and pure as can be kids;
with rounded shapes and an angel face —
half-woman, half-child with beauty and grace.*

*Holding a lighter, her hand tender, nice
skillfully lit it to my great surprise,
and in clouds of smoke her angel face,
I saw how vanished without a trace!*

Translation — 2012

* * *

*По-лесно би могъл проливен дъжд да спреш —
(възможно невъзможното да стане),
отколкото момата, в полет към младеж,
решила от любов да му пристане.*

* * *

*Подмами ме в утро мъгливо
самотно глухарче на склона;
то сякаш ми кимна свенливо
с ефирната бяла корона.*

*Не зная какво ме прихвана,
пресегнах се да го откъсна,
но тутакси в самоотбрана
то трепна и в миг се разпръсна.*

*Харесах девойка невръстна —
сърце и душа ми отдаде...
и нея тъй щях да „откъсна“,
но спрях... Съвестта не ми даде!*

София — 1960 г.

* * *

*С невинна ангелска душа
девойка млада и красива
посреща с трепет любовта —
неопитна и доверчива.*

*Яви се кандидат-съпруг,
излъже я и я напусне,
след него преминава друг,
към трети тя след туй препусне.*

*И броят им расте безспир,
докато с младост похабена
най-сетне не намери мир
при друг с душа опустошена.*

Проклятие са за момата

невинността и красотата!

София, 1984 г.

* * *

На П.

*Девойко млада, нежна и красива,
полуразцъфнал ароматен цвят,
във тоз подвластен на парите свят
пред теб стои една алтернатива.*

*Понеже ти си бедна, си ранима
и си принудена да избереш
старика пред любимия младеж,
защото той пари, богатство има.*

*Но знаеш ли цената ти каква е?
Безкрайно млада си. Как би могла
да разбереш, че младостта, уви,*

*по-кратко от росата даже трае;
И че безценен божии дар е тя —
с пари не може да се оцени!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

Привлече ме с диво ухание

*разцъфнала шипка в дерето,
в сърцето ми лумна желание
от сладостна тръпка обзето.*

*От пътя отбих да откъсна
букет от бодливото цвете,
но щом го докоснах, се пръсна
и с кръв ми обагри ръцете.*

*С девойката млада така е —
загадъчна, странна, мистична
тя момък със хубост омае...*

*Изправен пред сложна дилема,
от обич и страст демонична,
моминството той ѝ отнема.*

София, 1952 г.

* * *

На Папаниколау

*Не те погали никой с топли длани,
не те в прегръдка нежна приласка.
Не излекува никой твоите рани,
нанесени от мрачната съдба.*

*Сама, без дом, без близки, без родина,
в сирачеството не узна дори
рождената си дата и година —
войната всички данни заличи.*

*Единствено в живота ти вседневен,
езикът майчин тя не ти отне,
така разбра произхода си древен,
от свят на Олимпийски богове.*

*Но не тъжи, във моя свят голям
родина, дом и обич ще ти дам!*

София — 1952 г.

* * *

*Ехти Олимп от веселби и смях,
пируват боговете на Елада.
С бокал в ръка и ти празнуваш с тях,
богиньо моя, хубава и млада.*

*Бог Ерос прав до теб стои пиян,
опива те без срам ръката чужда,
лицето ти пламти от смут и свян,
в невинна плът нагонът се пробужда.*

*Аз чезна сам, застанал отстрани,
десницата ми в здрав юмрук се свива;
Амур ми праща огнени стрели
и ревност ме обзема груба, дива...*

*Накрая ще убия твоя бог,
така ще свърши моят сън жесток!*

София — 1980 г.

* * *

ЛЮБОВТА НА КОМСОМОЛСКИЯ СЕКРЕТАР

На М.

„Лека кола,
апартамент
и баща ѝ доцент!“

Застана тя усмихната до мен
и ме помоли мило и с желание
да се разходим в пролетния ден,
а аз отвърнах сухо, с глас студен,
че съм зает и имам заседание.

Обидена, тя ми обърна гръб
и тръгна, сякаш птица наранена...
След нея дълго гледах с поглед тъп.
Полъхна хлад и ме облъха скръб,
край нас помръкна цялата вселена!

София — 1962 г.

* * *

ЛЮБОВТА НА СТУДЕНТА

Душата ми към теб е устремена,
теб, само теб обичам на света,
но ти към мен си леденостудена

и глуха за любовните слова.

*През изпитната сесия те чаках,
на брак решен, но ти не се яви.
Напразно те зовях назад и плаках —
сърцето ти, уви! не се смил.*

*Ти с друг избяга, блуднице лъжовна,
за теб било е всичко фалш, лъжа,
но моята любов е безусловна —
отново съм готов да ти простя.*

*О, тройчице, чуй моята въздишка,
върни се пак в студентската ми книжка!*

София — 1962 г.

* * *

*През целия семестър си караме живот,
но с мъките Христови през сесии сурови
сме винаги готови, да стреляме с „пищови“ —
ний, славните студенти, цвѐта на цял народ.*

*Парите щом похарчим, с неистов труд и пот,
сред ноц като хамали, не яли, не доспали,
пренасяме чували по гари и по хали —
ний, бедните студенти, надянали хомот.*

*Нас вечно ни преследват, като дивеч на лов,
че ний сме лесна плячка за дъщери и майки,
играчка за самотни вдовици и хазайки —
ний, нощни каубои, родени за любов.*

Щом следването свърши, си губим свободата —

за жителство софийско надяваме халката.

София — 1963 г.

* * *

На ТУШ

*Под палецото слънце край Марица
стоеше тя на пясъчния бряг
и лек зефир под такт на ръченица
танцуваше с моминския робсак.*

*А долу, сред вълните уморени,
в притихналите речни дълбини
потрепваха случайно отразени,
на вятъра немирните шеги!*

Гр. Първомай — 1960 г.

* * *

*Край кладенче, под грейнал месец и звезди
танцувах цяла вечер с горски самодиви...
И днес все още споменът за тях сладни —
ех, где сте мои младини щастливи?!*

* * *

*По-малко от дузина бяха те —
момичета посвоему красиви,
докосваха в младежки дни щастливи
различни струни в моето сърце.*

*Кръстосваха се нашите съдби,
но скоро се разделяхме навеки
и тръгвахме по собствени пътеки,
да търсим щастието си сами.*

*Днес те са остарели като мен
и кой ги знай где са се разпилели,
а някои са може би умрели,
но аз ги нося в спомен съкровен,*

*и като пъстър свеж букет цветя
един ден в гроба ще ги отнеса!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

На Лили

*По пътища неведоми поех,
да търся нежната си половина;
години в мрак се лутах без успех,
докато юношеството ми мина.*

*С девойки умни, хубави дружах,
но сякаш пазен от върховна сила,*

*не се обвързах с никоя от тях —
съдбата друго бе ми отредила.*

*Напътстваше ме тя като маяк
по пътя към спасителния бряг
и ме преведе свят и чист през мрака*

*към Нея в Алмаматерния храм —
единствената, истинската, там
намерих с любовта си да ме чака!*

София — 1962 г.

* * *

*Аз четвърт век се лутах във мъгла.
Като слепец я търсех без надежда.
Но как без име да я призова —
дори не знаех външно как изглежда.*

*Във лунни нощи вън с тъга следях
светулките с наивната идея,
че както зайчето^[4] една от тях
накрая да ме заведе при нея!*

*Тъй без любима дълго чезнех аз
в прегръдките на обич безответна;
когато най-отчаян бях, тогаз
внезапно пред очите ми просветна:*

*Докато съм я търсел нощ и ден,
тя неотлъчно е била до мен!!!*

София — 1964 г.

* * *

*Как с чужд човек — съм влизал често в спор —
до края на живота си ще бъда?!
Подобна мисъл бе като присъда
за доживотен брачен строг затвор!*

*Но щом ТЯ се яви пред моя взор
аз станах част от два скачени съда —
Ожених се. И днес като разсъдя,
откривам в този мъдър ход фурор.*

*Сензация направих с моя брак.
ТЯ всички хора в моя свят измести.
Приех я с много обич, без протести.*

*Сега, в обратен ред, се чудя пак,
как чуждата и непозната стана
най-близката за мен и най-желана?!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Все още помня първия студентски ден.
О, колко бях щастлив от гордост заслепен!
Събираха ни в института за бригада,
а там не знаех, че ме чака изненада.*

*„Колеги, где е седма група?“ — питах аз.
И чух съвсем наблизко нечий нежен глас:
„Насам! Сама съм всъщност... Другите ги няма.
Елате! — продължи. — Поне ще бъдем двама.“*

*Отправих поглед по посока на гласа.
Сърцето ми подскочи и ми примая —
пред мен стоеше дивно, прелестно създание.
Едва не паднах на земята в безсъзнание.*

.....

*И ето ни — след половин век пак сме двама,
обвързани до гроба в брак с любов голяма!
Сидни, Австралия — 2013 г.*

* * *

*Вървим из парка — две отделни сянки.
Над нас блещукат ярките звезди.
Луната над разлистените гранки
с усмивка любопитно ни следи.*

*Откликна ти на моята покана —
на тайна Първа среща с мен дойде.
Най-сетне чудото реалност стана
и ето ме на Седмото небе.*

*С младежки устрем ти се обяснявам,
във своята любов те уверявам...
Ти, доверчиво слушайки, сама*

*от смут и свян момински примаяла,
на рамото ми се отпусна цяла...
Две сенки бяхме — станахме една!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Разхождаме се ний... Денят преваля.
Залязва бавно слънцето зад нас,
от хоризонта го дели копраля —
остава му най-малко още час.*

*В косите ти, поръсени с жарава,
лъчите му плетат златист венец,
а ласкаво ги роши и развява
полъхнал от морето лек ветрец.*

*Да можеше, той щеше да ти каже,
че като него бих желал така
да те погаля, а не смея даже*

*да те докосна с пръст, не ли с ръка.
Но сенките ни все по-дълги стават —
прегръщат се в любов се обясняват!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Ти цели пет години бе край мен,
чаровен ангел, образ нежен, мил...
И днес съм все така озадачен,
какво съм гледал и къде съм бил!*

*Как може в шестата година чак,
внезапно да прогледна в кратък миг
и аз, незрящият, по божии знак
тогава да се влюбя в твоя лик?!*

*Но точно в този миг се осъзнах,
че съм пореден N-ти кандидат
и ме разкъса безнадежден страх —*

от рай, животът ми прерасна в ад.

*А по-нататък всичко бе съдба —
тя в доживотен брак ни съчета!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Аз знаех в онзи съдбоносен миг,
когато любовта ме покоси,
че съм намерил в твоя скромн лик
момичето на своите мечти.*

*Как стана? Сякаш след моментен клик,
внезапно взорът ми се проясни
и не стрела, а остър боен щик
Амур запрати в моите гърди.*

*А цяло следване ти бе край мен,
и с риск да те загубя всеки ден,
се чудя как „свободна“ оцеля!*

*И днес като обърна взор назад,
се убеждавам, че на този свят
животът се урежда по съдба!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Всеки ден, всеки час, всеки миг
аз очаквам любимия лик*

*да застане отново до мен
от нескрита любов озарен.*

*И да тръгнем из парка сами,
уловени ръка за ръка,
да мечтаем за бъдните дни,
а край нас да препуска нощта.*

*Тези среци под лунни лъчи
ме изпълват с тревога и страх,
че раздяла ги дебне, уви!
И самотен ден идва след тях.*

*Ех, кога с ритуала познат
ще празнуваме сватбен обряд,
за да бъдеш законно до мен
всеки миг, всеки час, всеки ден!*

София, 1964 г.

* * *

*Ти спомняш ли си онзи ден и час —
небето... Гара София... перона?...
Изпращаше ме и внезапно аз
се дръпнах и се втурнах към вагона.*

*Отвърнал жален поглед настрани,
сред множеството се прикрих веднага;
не исках в този миг да видиш ти
очите ми, с напирещата влага.*

*Обичах те. О, как бях влюбен в теб!
Ала страхът, че с близката разлъка
ще те загубя, беше по-свиреп*

и по-мъчителен от всяка мъка.

*Сърцето ми без теб — сираче клето,
се сви и глухо зариде в купето!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Аз искам да не мисля за това!...
В забрива трябва всичко да прогоня,
да си не спомням милата ръка,
размахана за сбогом на перона.*

*Да не дочувам тракащия влак,
веселието в шумните купета,
да не съзирам в падащия мрак
прелитащите призрачни дървета.*

*Да не раздухвам тлеещата скръб,
да не разбунвам страховете ужасни,
през сълзи да не свеждам поглед тъп,
да не вгорчавам мигове прекрасни.*

*Аз искам този спомен да прогоня
и да се обкова в желязна броня!*

с. Лехчево, 1964 г.

** * **

*Без теб е пуст и скръбен този свят!
Не топли слънчевият лъч студен,*

*без мирис е разцъфналият цвят
и зимна нощ е пролетният ден.*

*Без теб и аз се чувствам полужив,
за красотата сляп, за песни — глух,
но зърна ли те, ставам пак щастлив
и пак добивам зрение и слух!*

с. Лехчево — 1964 г.

** * **

*Красивото лице ще погрознее
и стройното телце ще напълнее,
но ангелската доброта е свята —
през целия живот краси жената.*

** * **

*С мека светлина окъпа
спалнята ми месец блед...
Буден, аз бленувам, скъпа,
устните ти — пчелен мед.*

*С взор, отправен към небето,
гледам ярките звезди,
те ме галят по лицето
с нежни ласкави лъчи.*

*Същите лъчи засмени
в този миг следиш и ти
и лъчите отразени
са от твоите очи!*

с. Лехчево — 1964 г.

* * *

Сам-самин се лутам вкъщи
и „гълтам“ наука...
Дните ми едни и същи —
скръб, досада, скука...

Няма милата главица,
устните корали.
Няма нежната ръчица
пак да ме погали.

Топъл дъх не ме облъхва,
ала любовта ти
воля да чета ми вдъхва
и мечти крилати.

Сесия се е задала...
С нея щом приключим,
двама в гражданската зала
брак без поп ще сключим!

с. Лехчево, 1964 г.

* * *

Диви ритми. Танци до зори.
Млади, стари — луди — полудели...
Срещат се възбудени очи
и тела, прегръдки зажъднели.

*Смях. Шегу. Закачки... Волен свят —
свят на буйна страст и похот дръзка;
само аз без теб седя нерад
и сърцето ми от скръб се пръска!*

с. Лехчево, 1964 г.

** * **

*Красивата жена е радост за окото,
а близка за сърцето и душата е добрата;
прекрасна вещ е за мъжа едната,
а другата съкровище по-ценно от златото.*

** * **

*В чакане, в скучна почивка
тягостно мина денят;
месецът с тъжна усмивка
грейна над селския път.*

*Втурнах се с мисъл унила
в близкото пусто поле —
луд, че от моята мила
днес пак писмо не дойде.*

*Мигаха в мрака светулки,
в дъхави купи сено
полски щурчета с гъдулки
свиреха живо хоро.*

Стана ми някак по-леко,

*вмъкнах се тихо сред тях
и като легнах на меко,
дълго звездите броях.*

*Някой тогава ми рече:
(сън ли бе или какво!)
„Връщай се млади човече,
утре ще имаш писмо!“*

с. Лехчево, 1964 г.

** * **

*Отдалече всичко ни изглежда по-красиво.
По-загадъчно е звездното небе.
По-примамливо е и момичето свенливо,
не докоснато от твоите ръце.*

** * **

*Разумът със любовта се разминава:
колкото по-крепка става тя,
толкова по-силно той се помрачава,
докато го грабне лудостта.*

** * **

*Ако вземеш нещо в превишена доза,
от полезно то във вредно се превръща;
любовта и тя търпи метаморфоза —
взета в силна доза е отрова съща.*

* * *

ПАСТОРАЛНО

*В модерен свят с нрави свободни,
с порочни мъже и жени,
се срещнаха две старомодни
невинни и чисти души.*

*Момичето нежно, красиво...
Той — момък с осанка на бог.
Предложи ѝ дружба свенливо,
но тя го възпря с довод строг:*

*„Девица съм аз и такава
ще влезе в църковния храм,
моминството в акт на забава
на своя съпруг ще отдам!“*

*Погледна я топло и прямо
добрият и честен младеж:
„Дари ми сърцето си само!“ —
ѝ каза с любов и копнеж.*

*От сладостна тръпка обзето,
девойката вдигна чело
и с радост си даде сърцето,
а беше сърце от злато.*

*И в свят на разврат и поквара
бе техен водач любовта;
достигнаха скоро олтара,
дари ги бог щедро с деца.*

*Макар с неголеми заплати,
живяха във щастие те
и бяха безкрайно богати
с моминското златно сърце!*

София — 1970 г.

* * *

*„Si vis Amari, ama!“^[5] — поговорката гласи
от древни римски времена, та чак до наши дни.
Любимата жена сърцето си ще ти даде,
ако ти първо ѝ предложиш своето сърце.*

* * *

*Всеки миг от миналите дни
в спомени щастливи оживява;
с обич трепват милите очи,
парят устните като жарава.*

*С ритъм същ сърцата ни туптят,
свързани с еднакви мисли, цели
и поели общ житейски път,
планове чертаем дръзки, смели...*

София, 1964 г.

* * *

Човекът, колкото е по-щастлив

*и колкото по-безразсъдно люби,
той става по-нещастен, по-страхлив,
че може щастието да загуби.*

** * **

*В мен се борят обич и желания...
Влюбен съм безумно лудо в нея,
а горя, разяждан от терзания —
в лъст неутолима вехна, крея.*

*Мъките ми тя не подозира
и по детски чиста, доверлива
в тесен минижуп се демонстрира,
женските си прелести разкрива.*

*Страстите си как да обузда,
без невинността ѝ да отнема?!
С акт греховен, знам, ще я убия...*

*В гражданското влезохме накрая
и решихме сложната дилема
пред закона, с брачната тапия!*

София — 1964 г.

** * **

*Затворен в древни времена
духът ми спеше в бронзов съд.
Девойка скромна и добра
съда откри в затънтен кът.*

*С наивитета на дете
тя плахо го подритна с крак,
но любопитство я обзе
и дръпна прашния капак.*

*Освободен от своя плен,
аз ръст изправих със замах,
прегърнах я и в миг блажен
с вековна жад я обладах.*

*И от тогава до сега
съпруга скъпа ми е тя!*

София — 1987 г.

* * *

ЛИЛИЯ

*Цъфтят в градината цветята
със цветовете на дъгата
и мамят нежни и красиви,
като девизи похотливи.*

*С маркуча сутрин ги поливам,
от мириса им се опивам
и тласкан от мистична сила
букет бера за мойта мила.*

*А тя, застанала на прага,
сънлива, сладко се протяга,
лицето ѝ цъфти в усмивка*

*и закачливо ми подмята:
„И аз съм цвете сред цветята,*

нуждаещо се от... «поливка!»“

Сидни, Австралия — 1999 г.

** * **

*В младежките ни дни съдбовни
ти чакаше с възторжен лик,
от мене да получиш плик
с писма и стихове любовни.*

*И днес на датата позната
все тъй очакваш оня миг,
когато ще ти връча плик,
но... с месечната си заплата!^[6]*

София, 1976 г.

** * **

*Защо сърцето всички свързват с любовта?
Защото е на чувствата ни съпричастно;
лекува, страда и в любовната игра
на разум и на логика не е подвластно.*

** * **

*Цял живот за нея пея,
съчинявам стихове —
милата ми Дулцинея
стиховете не чете.*

*Аз съм рицар по природа,
с рицарско сърце, душа...
горе в небесата бродя —
по земята стъпва тя.*

*Рицари във старо време
минали в нас с меч и щит
и посели свойто семе...*

*С гените им в мен и в нея
аз съм станал бард честит,
тя — прекрасна Дулцинея.
Памплона, Испания — 2012 г.*

** * **

*Аз бях печален Дон Кихот,
ти — дамата ми знатна;
борих се храбро цял живот
със зла съдба превратна.*

*Надвивах мелници безброй,
чудовища убивах,
за правдата в неравен бой
и пот, и кръв проливах.*

*На окованите души
помагах и слугувах,
а шефове и големци
с перото критикувах.*

*Изпитах много патила,
бях гонен и раняван,
и зарад рицарски дела*

от служби отстраняван.

*Навсякъде по моя път
се сблъсках с гняв коварен,
мой вечен спътник бе смехът
на род неблагодарен.*

*Догдето като блуден син
се лутах в мрак и бури,
колегите ми до един
добиха доцентури.*

*Заеха доходни места
с какви ли не заплати;
издигнаха се до върха,
не можеш ги поклати.*

*А аз съм рицар — емигрант,
ти — вярна Дулцинея;
в чужбина с моя Росинант
съдбата ни завея.*

Сидни, Австралия — 2010 г.

** * **

*Когато любовта се зароди,
не са необходими излияния —
„говорят“ с поглед нямите очи,
споделят болки, мъки и терзания.*

** * **

*Ти беше моя участ и съдба,
опора крепка в радост и несгоди;
и днес все още твоята ръка
във пристан тих към щастие ме води.*

*Съюзът ни на бури устоя
и пак ни сгрява обич чиста, здрава,
макар да ни докосва старостта,
все по-прекрасна дружбата ни става!*

София, 1986 г.

* * *

*Ний, хората, за дружба сме родени.
Да си помагаме и се крепим.
Жена и мъж, в священи съюз скрепени,
с любов рода човешки да множим.*

* * *

*Ти пак сияеш с нова красота...
Не те докосна бързащото време
и с бръчки по лицето не успя
природната ти хубост да отнеме.*

*След толкова съвместни брачни дни
откривам сполучливо съчетани
моминските ти прелестни черти
в божествения лик на дъщеря ни!*

София, 1986 г.

* * *

*Без жените, нашето начало
ласка майчина не би познало;
младостта любов не би вкусила,
ни утеха старостта добила.*

* * *

*В тревожни минути, умислен и лих
аз нижа с перото си стих подир стих;
ти кротко бродираш гоблени до мен
и с поглед ме стрелваш унил и сломен.*

*Поглеждаш ме скришом и клатиш глава,
издайна въздишка прикрила едва,
и стиснала устни от мъка и жал
мълчиш, но ме мислиш за луд полудял.*

*От тихата лудост сега не се бой,
че тихата лудост е мир и покой,
убежище свято за дух изтерзан,
за клетки несретници — пристан мечтан.*

*Ела гордостта си до мене смири,
душевен покой ще намериш и ти,
че тихата лудост съпруго добра,
от днес ще ни бъде другар и съдба!*

София, 1985 г.

* * *

*На сън гласът ѝ да ме призове,
сред триста други ще го разпозная;
напомня ми на сребърно звънче,
огласящо градините на Рая.*

*Прозвънне ли, разбужда моя дух,
за творчески дела ме вдъхновява
и цял във слух, за всичко чуждо глух,
изплитам стих за нейната ПРОСЛАВА.*

*Познавам бивши хубавици аз,
запуснали се и надебелели,
и с гласове от старост загрубели,*

*а милата ми с чист, момински глас,
като звъна от сребърна камбана,
красавица до днешен ден остана.
Сидни, Австралия — 2015 г.*

** * **

*Меря кръвното на мойта мила —
пак е повишено, за беда!
„Колко е?“ — ме пита, нямам сила,
истината да не изрека.*

*Тя въздъхва, недоволно кима
и разочаровано мълви:
„Ех, забрави явно ти, че има
благородни лекарски лъжи!“*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Жени, почитам ви и ви боготворя!
Но има уникална за това причина:
не само половината сте на света,
но раждате и другата му половина.*

* * *

*„Цял месец главоболие жестоко
ме мъчи и се троя с аналгин,
а да не се досети ни един
от нас, че кръвното ми е високо.*

*Нали сме лекари и всеки има
слушалка и за кръвно апарат.
Защо не си го мериме чат-пат?!
Подобна грешка е недопустима.“*

*И аз съм този пропуск забелязал,
и си задавам същия въпрос.
Ала нима случайно е това?!*

*Народът много мъдро го е казал,
че обуцарят често ходи бос,
а гол — шивачът. Та и ний така!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

Тя се слави с ум и красота,

*скромността ѝ е черта присъща.
В нея още тръпне младостта,
а е вече маминка и тъща.*

*Гдето мине нейната ръка,
чистота след нея заблестява,
а гласът ѝ с нежни пипала
всичко омагьосва и пленява.*

*Но безспорно най-голям престиж
тя по кулинарен път постига,
всяко ястие или сладкиш
до изкуство истинско издига.*

*С вкусоции пълни ми корема
и любовна тръпка ме обзема!*

София — 1986 г.

* * *

*С един-единствен кратък епитет
бих обрисувал моята любима
и този епитет е „несравнима“,
но той обхваща качества безчет.*

*Красива е като модел наглед,
но с красота естествена, не мнима,
в гърдите си сърце на ангел има
и нежен, благ характер като мед.*

*Тя, с диплома от университет
е също първокласна домакиня,
а в кухнята — възшебница богиня!...*

*Достигнах до седемдесет и пет,
но не намерих като нея друга,
по-ценна и по-предана съпруга.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*С една година ти по-скъпа стана —
седемдесет достойно доживя,
с високо кръвно, от артрит скована,
но с бодър дух и с вдигната глава.*

*Кой зрелостта нарече старост грозна?
Виж, ябълката с месеци расте,
преди като храна витамиозна
да може с апетит да се яде.*

*И прасковата сочна дълго време
виси на клонката под летна жар,
от небесата докато поеме
божествената сладост и нектар.*

*Сред обществото мнение владее
и кулинарен факт е всепризнат,
че сиренето трябва да „узрее“,
за да получи вкус и аромат.*

*С години и виното отлежава
и знайно е било от векове,
че колкото по-старо е, то става
по-пивко и цената му расте.*

*Не! Ти не си с година остаряла,
а както всички хубави неща*

*си станала по-драгоценна, зряла...-
съпруга, майка, баба... по-добра!!!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

** * **

*На любовта сме подчинени до смъртта.
Природата като ни дава хъс и сила,
при всички случаи да продължим рода,
за вечността живота е подсигурила.*

** * **

*Какво са изневярата и любовта?
Ези-тура-то на един и същ медал.
Когато вкусиш сладостите на греха,
пак от любов на другата си се отдал.*

** * **

На Д.

*Като се срещна с нея, всеки път
широко тя ръцете си протяга
и бузи за целувки ми подлага,
а те под мазен пласт от крем дъхтят.*

*На тръгване, пак ни в клин ни в ръкав,
ме сграбчва и в прегръдката си здрава
да я целувам, пак ме принуждава...
Досадно нещо! И не съм ли прав,*

*да смятам, че с подобен ритуал
се хората сбогуват при раздяла,
когато дълъг път им предстои,*

*или е някой смъртно заболял?!
Но всеки път! Май тя е полудяла.
Ще ѝ го кажа скоро vis-à-vis^[7]!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Какво е изневярата? Какво
е грях? Загубих всякаква представа.
С душата ли е по-голямо зло
или с плътта да се изневерява.*

*Ако с флиртуващ поглед съгрешиш,
нима това беда ще ти докара!
И ако в мислите си с някой спиш,
ще се приеме ли за изневеря!*

*И ако тялото си отдадеш,
а със сърцето си останеш верен...?
За мен е сложна таз гатанка стара!*

*Но ако питаш днешната младеж,
ще каже, че е флиртът лицемерен,
а секс без обич не е изневеря!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Не може смелостта да се измери,
ако не си опасност преживял;
ако не си сънувал, как потери
те гонят и намушкват със кинжал.*

*Не би узнал и пълните размери
на верността по светския морал;
не би могла криле тя да разпери
без изкушение да си познал.*

*Аз пример съм за допотопна птица —
съпруг, останал верен до смъртта,
ала не претендирам за медал.*

*Не срещнах по-чаровна хубавица,
по-умна, по-достойна, по-добра...
Но ако бях — дали бих устоял?!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*В живота си не съм обичал друга
с любов така дълбока, всеотдайна,
но твоя беше главната заслуга
за брачната ми преданост безкрайна.*

Защото с красотата си, любима,

*с моминска добродетел съчетана,
ти бе дори с богиня несравнима —
до края без съперница остана.*

*Не се намери втора, по-достойна,
да те засенчи и да те измести,
а случваше се с дейност непристойна
да ми се врат девойки и невестии.*

*Когато притежаваш най-доброто,
не ти привличат другите окоето.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Аз мъж съм стабилен, човек със морал,
в служебен и личен живот преуспял,
с прилична заплата, с луксозна кола,
в колата — красива съпруга-мечта.*

*Колеги ме срещат. „Изглеждаш добре!
Втален, елегантен... същинско момче.
Ела да се черпим, по мъжки, сами
стриптиз да погледнеме — голи гърди...“*

*И всички се хвалят. Един се развел.
Жената на шефа друг с хитрост превзел,
а трети любовници сменял през ден...*

*„Зает съм, им казвам, вървете без мен!
Аз нямам към чужди жени интерес —
останах си мъж моногамен до днес!“*

София — 1987 г.

* * *

*Защо ме стрелваш с поглед закачлив,
с лице в усмивка щедра засияло?
Какво загатваш? И с какъв мотив?
Какво намеква зрялото ти тяло?*

*Познавам тоз безмълвен, нем език.
Флиртуваш ти и с огъня играеш,
но няма да успее твоят трик,
не можеш с погледи да ме омаеш.*

*Не ме ли виждаш, че съм побелял!
Не знаеш ли, че имам внуци вече?
Човек семеен, с принципи, с морал...
За палавости времето изтече.*

*Безкрайна бездна между нас лежи.
Не ме достигат твоите стрели!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

ИЗПОВЕД НА Д-Р Л. М.

*„Няма грозна и стара жена!
Всяка неща красиво си има:
мигла, бемка, брадичка, коса...
или вътрешна хубост незрима.*

*Често външно невзрачна е тя.
Неохотно отиваш на среща,
но откриваш там сродна душа —*

умна, нежна, сърдечна, гореща...

*Не съм срещал перфектна жена
и не вярвам да има такава,
но с чертите на всяка една
образ божествен се получава.*

*Как тогава от него подмамен,
да остане мъжът моногамен!“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*През три етапа любовта минава.
Началото ѝ е красив романс;
младежът нежно люби, обожава,
звездите сваля, прави реверанс.*

*Но скоро пламва плътската жерава
и той при първия удобен шанс
любимата девойка обладава —
и тъй върви... сеанс подир сеанс!*

*Остави ли страстта плътта на мира
и любовта в старика грохнал, слаб,
в приятелство, в привързаност мутира...*

*Наглед нещата са наред — типични.
Проблем е, че през всеки нов етап
жените много често са... различни!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Тежки са веригите на брака
и за да успее да ги влечи,
трябва двойката да бъде яка,
иначе ще дойдат... помагачи!*

* * *

*Защо се лъже старият човек,
че може любовта да купи с чек!
Любовницата секс ще му даде,
но в никой случай — своето сърце.*

* * *

*През младостта насладите са безгранични,
но времето и средствата ни са ограничени.
През старостта, с добри възможности парични
и с време, сетивата ни са притъпени.*

* * *

*Не би отишла добродетелта,
така високо, чак до небесата,
ако по пътя ѝ ръка в ръка
не бе вървяла с нея суетата.*

* * *

*„Не пожелавай чуждата жена!“ —
Бог тъй от векове ни повелява,
но заповед отнасяща се за мъжа
на ближната жена, не споменава.*

* * *

*Кучето от щастие край теб скимти,
в робска преданост и вярност ти се врича.
Като него няма друг (човек дори),
повече от себе си да те обича.*

* * *

*Мъжът — добър баща, любим съпруг,
на милата жена изневерява;
тя, „другата“ го знае, но напук
на таз, законната, го съблазнява.*

*Но не е верен и на нея той...
Яви се трета и ѝ го отнема.
Четвърта, пета, шеста... нямат брой.
Богат сюжет, достоен за поема.*

*Но боже мой, човешките съдби
от памтивек превратни са били —
остават на семейството в услуга...*

Той на любовниците до една

*накрая често слага пак рога
но този път със... законната съпруга!!!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Остави той законната съпруга —
един ден се изнесе от дома
и се повлече слепешком след друга,
по-млада и нераждала — „мома“!*

*Разведе се без никакви причини
или поне открито не призна,
че се е състарила вече с години,
тя, майката на трите му деца.*

*За някаква напълно неизвестна,
децата си от бащинство лиши.
Нима си струваше в игра нечестна,
да разруши и техните съдби!*

*И него, тя — о, времена, о, нрави,
за друг, по-млад мъж тъй ще изостави!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Обърнал се към Бог веднъж мъжът
и го попитал: „Отче наш, кажи ми,
защо момичетата, несравними
по чар и нежност, като порастат,*

*за жалост се превръщат в кратък срок
от кротки и послушни херувими
в същински сатани непоносими
и жрици на най-древния порок?“*

*Изслушал го и благо рекъл Бог:
„Така е, ала себе си винете! —
и продължил със своя довод строг —*

*Момичетата ангелски добри
създавам аз, а после вий, мъжете
ги правите жени и... сатани!“*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Изrekli са я древни мъдреци:
„Всичко тече и всичко се развива“.^[8]
Каква велика мисъл! И правдива —
съвременно и в наши дни звучи...*

*И както пясъка нагорещен
в пустинна нощ под нулата изстива,
така подобна мрачна перспектива
грози сърцето ти в любовен плен.*

*Не чакай да е вечна любовта!
Търпи метаморфози също тя,
като водата без следа изтича...*

*И като станеш старец беловлас,
ще те напуснат всички, без оназ,
която безрезервно те обича!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Мени се всичко. Нищо не остава
едно и също и след миг дори.
Различна е и нашата представа
от таз за миналите близки дни.*

*Кое то е било преди години
през нашите щастливи младини,
макар че в свидни спомени сладни ни
и него днес забрава го грози.*

*Девојката, любящата съпруга
и тя, щом стане баба, не е съща;
сломена от житејски ветрове,*

*по външност и сърце е вече друга —
превърнала се е в свадлива тъща
и падне ли ѝ, ще те предаде!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Ако жена си си засегнал с нещо,
ще тряска тя прозорци и врати,
ще се развика, ще спори горещо,
сълза ще пусне, но ще ти прости.*

Излъжеш ли я, па макар неволно,

*ще ти опява и натяква с дни —
постъпил си „нечестно, грозно, долно...“
Ще мине време, пак ще ти прости.*

*Удариш ли я на шега със цвете
и този път не ще се разведете,
ще ти прости, окъпана в сълзи.*

*Но ако тя, законната съпруга,
случайно разбере, че има друга,
ще те изгони и не ще прости!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Мъдрец попитал някакъв младеж:
„Кажми ми, млади момко с взор орлов,
пред Щастие, Богатство и Любов
кое едно от тях ще избереш?“*

*Младежът хич не се поколебал:
„Избирам любовта!“ — изстрелял в миг.
Тогави старецът с магичен трик
и трите неочаквано му дал.*

*„Но ти едно от тях ми обеща,
а сякаш че ми подари цял свят!“
„Да! — подчертал мъдрецът с твърд курсив —*

*Понеже предпочете любовта,
ти стана с нея истински богат,
а с обич и с богатство — и... щастлив!!!“*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Вървиш, обхванат от любовни тръпки
по звезден път на Седмото небе —
отъпкан път от милионни стъпки,
минавали по него с векове.*

*Усмиваш се блажено и омайно,
с любимото създание до теб;
зад облаче, опънал лъка тайно
стрелите си към вас изстрелва Феб.*

*И с вяра, че сте предопределени —
единствени щастливи същества,
се считате от Бог благословени
с най-висшето блаженство — любовта!*

*Подобно милиони преди нас
по този път съм минал тъй и аз.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*По здрач из парка млада двойка броди,
разбулва лик звезда подир звезда,
луната в тъмноодри небосводи
сред тях изплува с бледа светлина.*

*След кратък миг мълчание той пита:
„Кажми ми, за какво се замечта?“
„Мечтая си — отвърща тя честита —
да ме целуне някой под дъжда!“*

*А вечерта, спокойна и прекрасна,
се спуска по-безоблачна, по-ясна...
И тя: „А, за какво мечтаеш ти?“*

*Отправил взор към звездната жарава,
въздиша жално той и промълвява:
„Мечтая ей сега да завали!!!“*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Обичаш днес девойка нежна,
пристъпваш към олтара ти,
съпруга верна и прилежна
да я направиш в свойте дни.*

*Нектар от устните ѝ пиеш,
под булчиния ѝ разкош...
Какви ли тайни ще разкриеш
през тази първа брачна нощ?!*

1953 г.

** * **

*Тоз, който не е имал дружба до сега
и никога в живота не е любил,
е много по-нещастен в своята самота
от този, който двете е загубил.*

** * **

*Пристигнал другоселец с колесница:
„Продавам сливи — викал той — за смет!“
Невеста търсел, хубава наглед,
но хем да е работна, хем чистница.*

*Явили се девойки нежни, фини,
донесли пълни кофи със боклук,
но не намерил таз, що търсел тук,
не му приличали на домакини.*

*Накрая чак, девойче запъхтяно,
донесло шепя прах, увит в бохча:
„Прощавайте, че не дойдох по-рано.*

*Едва това успях да събера!“
Тогавя той приклезнал на коляно
и й поискал на место ръка.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Понякога докосване неосъзнато,
невинен поглед, трепетно мълчание,
са мигновената искра, която
разпалва тлеещото в нас желание.*

** * **

*Най-сладка е целувката тогава,
когато с поглед жадните очи
раздухат тлеещата в нас жерава*

и огън в устните ни запламти.

** * **

*Раздялата убива любовта
или раздухва тлеещата жар,
тъй както духва вятърът свещта
или разпалва огъня в пожар.*

** * **

*Целуват се по улиците младите „души“.
Събират се... Разделят се... Любов било това!
А някога не се докосвахме с ръце дори,
но златен юбилей празнуваме сега!*

** * **

*Когато видя старец с баба под ръка,
им заблазнявам, че до днес са оцеляли
и се възвръща вярата ми в любовта
и в брака, с неговата святост, идеали...*

** * **

*„Кажу! — попитал дядо си един младеж.
Възможно ли е да обичаш няколко жени?“
„Когато имаш, синко, куп деца, ще разбереш,*

еднакво можеш ли да ги обичаш ти.“

** * **

*Попитали навремето Жорж Санд,
жена, открито скарана с морала
и редом със писателски талант,
богат любовен опит насъбрала:*

*„Възможно ли е в тоз неверен свет,
човекът многократно да обича
и всеки път при всеки нов обет
във вярност и любов да се обрича?“*

*„Да! — рекла тя — От личен опит знам —
И мисля, че за никой не е тайна,
че в нас могъщ инстинкт за близост дреме.*

*Обичах всякакви мъже със плам,
била съм предана и всеотдайна,
но никога в едно и също време!“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Блажена двойка с челяд многобройна
празнува диамантен юбилей.
О, старост мила, тиха и спокойна,
поток от вино в твоя чест се лей.*

*Отекват речи с думи за възхвала,
звънят стакани, вдигат тост след тост...*

*Внезапно в шумната банкетна зала
въпрос задава любопитен гост:*

*„Кажете ни, с какво ви бог помогна,
та бракът ви до днес не се разтрогна
и в здрава сплав все още ви крепи!“*

*„По наше време ако нещо счупиш,
не можеше повторно да го купиш,
така че го поправяхме сами!“*

Сидни, Австралия — 2014 г.

** * **

*Когато срещна в парка двойка стара —
прегърбен дядо с баба под ръка,
отново се възвръща мойта вяра
във брачния съюз и в любовта.*

*Те явно до сега са устояли
на злост, съблазни, клюки и лъжи...
И аз се питам всеки път, каква ли
магична сила брака им крепи.*

*Не са пари с блага материални,
не е разгулен празен кух живот,
а истинско другарство в дни страдални,
в несгоди, мъки, труд и кървав пот,*

*които са споили в здрава сплав
до гроба брака им солидно здрав.*

Сидни, Австралия — 2014 г.

* * *

*Той идвал сутрин в старческия дом
със бабата си да закусят двама;
в дементен мир до него седешком
го гледала тя безучастна, няма...*

*Попитали го, щом безспорно тя
не го познава, той защо тогава
ни ден не е пропускал до сега
и продължава да я посещава.*

*„Така е — рекъл старецът смутен —
от пет години тя не ме познава
и името ми също тъй не знае,*

*но не това, по-важно е за мен,
че в спомените ми тя е такава,
каквато бе и аз я знам коя е!!!“*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

по Шекспир

*„На Свети Валентин“ — прошепна тя —
при теб ще дойда аз, девица млада.
Нали да се оженим обеща —
за празника ни ще съм ти награда!“*

*Пристигна тя на Свети Валентин,
облечена в най-новата премяна.
Той вкъщи я посрещна сам-самин
и тая нощ жена момата стана.*

*Но момъкът бе честен и почтен,
бе дума дал, ако при него влезе
и без моминство после да я вземе...*

*Какво се случи следващия ден?
Тя вече не-мома с халка излезе!!!
Такъв младеж е рядкост в днешно време.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*И днес важи изреченото слово
от древните стоици — мъдреци.
Например: „Под небето нищо ново“ —
правдиво и съвременно звучи.*

*Животът по спирала се повтаря.
Събития от векове назад
се случват пак преди и след Олтаря —
любов, измами, ревност, лъст, разврат...*

*Една от бабите ми се отдала
мома на моя дядо преди век
и чак след месец с него се венчала —
той явно бил добър, почтен човек.*

*Това, което в наше време става,
е явно също ставало тогава!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Съчувствам аз на днешните младежи!
Достигнали до пубертет едва,
започват секс, наивни и невежи,
преди да са познали любовта.*

*Те първа брачна нощ с милувки сладки
не ще изпитат нивга в този свят;
ни трепети, възнения, догадки
пред тайнството на акта непознат.*

*След сватбения пир нетърпеливо
не ще се впуснат в брачното легло.
Душите, чрез плътта, в блаженство диво
не ще се слоят с обич във едно.*

*И няма да изпитат красотата
на любовта възвишена и свята.*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Жена омъжи ли се за пари —
с богатство без любов не се живее,
при първи случай ще изневери,
мъжа напуска, като обеднее.*

*И той я гони, сваля ѝ звезди,
пред красотата ѝ благоговее,*

*но я разлюбва, щом дете роди
и погрознее и надебелее.*

*Имане, титли, младост, красота...
вещаят ефимерност и забрава;
загубим ли ги, губим любовта —
и тя след тях безследно отлетява.*

*Обикнем ли душата — тя е вечна,
и с нея любовта е безконечна!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Любов, която е възпламенена
от мимолетно блеснала искра
при сблъсъка на погледа с плътта,
е краткотрайна и несподелена.*

*На красотата крехка, възделена
робува, сляпо подчинен тя,
но гасне с нея, щом от старостта
с бразди и с бръчки бъде похитена.*

*А чувството, което постепенно
в душата се заражда и расте,
и крепне бавно, старост не познава.*

*То като нея, трайно и нетленно,
ще я съпътства цели векове
и няма да го угаси забрава.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Къде изчезна любовта? Къде е
онази обич страстна, бурна, дива,
която каменни прегради срива
и с векове сърца и дух владее?!*

*Кой древен бизнесмен с порочни нрави
за продан на пазара я изкара
и в свят на лъст, развала и поквара
разменна вещ и стока я направи?!*

*Къде е любовта безсмъртна, свята,
оназ на Шекспир, Данте и Петрарка?
Защо и днес, тя в плен на суетата*

*като звезда светлее в нощ мъглява
и мами по-блестяща и по-ярка,
ала уви! Душите ни не сгрява!*

Сидни, Австралия — 1995 г.

* * *

*Животът е ирония! Защо
за да познаеш щастието, трябва
да изживееш мъка и тегло,
а той накрая пак от теб го грабва?!*

*Защо ти е необходим шумът,
за да се насладиш на тишината?
И само в мрака могат да блестят
на фона му звездите и луната?!*

*Защо е нужно в самота, в копнеж,
по цели нощи буден и умислен,
да осъзнаеш нечие отсъствие*

*и в миг на прояснение прозреш,
че твоят свят е празен, пуст, безсмислен
без неговото/нейното присъствие?!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Всичко нам полезно и приятно,
като се размислим, е безплатно:
без пари са милата усмивка
и сънят, и сладката почивка.*

*Има ли цена добрата дума?
Колко струва, за да се издума?
А смехът? А песента омайна?
А излятата любовна тайна?*

*Всеки ги желае. И без оглед
на това, че влюбеният поглед
и онази ласкава милувка,
и прегръдката с една целувка*

*са с пари, с богатство неразменни,
те са от златото по-безценни!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Луната гледаме по две причини:
заради тайнственото ѝ сияние
и затова че в небесата сини
е по-загадъчна от разстояние.*

*Така жената с форми нежни, фини
блести край нас, забулена в мечтание,
и ний, мъжете, с месеци, с години
я съзерцаваме със обожание.*

*Като луната тя е вековечна,
но по-загадъчна, по-непозната,
по-близка, но и много по-далечна...*

*Тя, нашата другарка и любима,
която шества тука на земята,
е от луната по-недостижима!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*На Осми март празнуваме жената,
поднасяме ѝ картички, цветя,
защото синоним на красотата,
на нежност, обич и любов е тя.*

*Защото тя ни ражда и отглежда,
в безсънни нощи зорко бди над нас;
кураж ни вдъхва, вяра и надежда,
подкрепя ни в решителния час.*

*Защото всички грешки ни прощава,
обидите преглъща и търпи.
Не иска нищо и не получава —*

служиня денонощна... без пари.

*Не ден, година да ѝ подарим,
дълга си няма да ѝ изплатим!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

** * **

*Тъй както от зарасналата рана
остават белези за цял живот,
така и по душата обругана
следите отпечатват траен брод.*

*Проправи ли веднъж мъжът пъртина,
по-лесно следващите ще вървят;
ще я превърнат, минат ли мнозина
в утъпкан и леснодостъпен път.*

*От тук нататък няма спира вече,
по план от векове предначертан,
за нощ, за две, от близо и далече
ще идват и преспиват като в хан.*

*Едва ли от най-древни времена
по-евтина жената е била!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Какво са любовта и ревността?
Два съда, по рождение скачени.*

*Преливат се един във друг така,
че винаги са уравновесени.*

* * *

*Ревността се ражда с любовта,
но невинаги умира с нея;
може да те следва до смъртта
и за нея няма панацея.*

* * *

*Колко повече животът се скъсява
и те води към двуметровия ров,
толкова и шансът по-реален става,
да намериш доживотната любов.*

* * *

*Когато някой хванеш за ръка,
не го показвай! В тайна да остане,
че другата му е на свобода
и непременно някой ще я хване.*

*Най-често е приятел, близък твой,
човек доверен... Ще те изненада —
когато най не го очакваш, той
ще те ограби подло, из засада.*

Доверие на никой нямай ти!

*Бижута си на показ кой излага?!
Привлича погледите отдалече,*

*а има хора с алчни, зли очи.
Във сейфа си го заключи веднага!
Покажеш ли го, не е твое вече!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Завинаги тя Първа си остава,
запазва цял живот приоритет.
За нея се говори с пиетет
и никога не я грози забрава.*

*Щом има Първа, има и Последна,
съперница ѝ се явява тя.
По всичките военни правила
е нейната позиция победна.*

*Защото тя е любовта, която
до края е вървяла редом с теб,
делила в зной и в пек вода и хлеб...*

*Тя, истинската — самородно злато,
ще те съпътства в сетните ти дни,
докато Бог в смъртта ви раздели.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

На Д-р Л. Атанасова

Тя свои стихове ми подари —
наскоро стихосбирка бе издала
и милата старица поясни,
че болка, мъка в нея бе изляла.

Зарях се в интимния ѝ свят,
очите си не можех да откъсна;
една любов, като разцъфнал цвят
от миналото ѝ пред мен възкръсна.

Обичала, обичана била,
докато ги разделила смъртта,
но спомените я крепяли жива...

И аз разбрах, тя в своята тъга
и болка в старческата самота
бе горда с любовта си. И щастлива!

Сидни, Австралия — 2014 г.

* * *

Когато лириката ѝ чета,
душата ѝ пред мен изниква жива
и цял един безбрежен свят разкрива
с тържествен блясък, с чиста красота.

И с майсторски изплетени слова
сърдечните си чувства ни излива,
възпява своята съдба щастлива,
богато я дарила с любовта.

*Не строфи, сякаш струни от сребро
издават звуци ласкави, омайни
и тихо шепнат нежни женски тайни
от съкровено лично естество.*

*Не би могъл да пише мъж така
с такава обич, нежност, топлина!...*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Изпратих я до входната врата.
Една усмивка — тънка паежина
потрепна по лицето ѝ едва
и в тъжна маска тутакси застина.*

*Прощавахме се... За последен път...
Завинаги... Съзнавахме го двама,
че сетните ни мигове текат
и в тази безизходност изход няма!*

*Не ще се видим пак на този свят.
Друг шанс нам старостта веч не отрежда
и прави от раздялата ни ад.*

*Зад нея хлопна тежката врата,
отекна глухо „Сбогом“ без надежда
и сякаш в гробница потъна тя!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Те там стоят, на каменния блок,
от вятър шибани, три силуети,
три влюбени сестри, девойки клетки,
нелепи жертви на закон жесток.*

*И с ехото легендата мълви,
че те в dream time^[10] — прастаро свято време
залиюбили момци от друго племе
и вождът ги превърнал в три скали.*

*Настанал между племената бой,
убили вожда гневните ергени,
но се оказало, че няма кой*

*магията да развали — така
останали сестрите вкаменени
по зла съдба за вечни времена.*

Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Тъй както нежно, мило е вълчето,
с невинността на малкото дете,
а става хищник като порасте,
така невръстното момче, в което*

*инстинктът дивен на ловеца дреме,
достигне ли веднаж до пубертет,
като младеж от ловна страст обзет,*

усеща, че за секс дошло е време.

*И здраво стъпил на желязно стреме,
се хвърля след девойките на лов,
опънал лъка, винаги готов
моминството им свято да отнеме.*

*В младежа, който те с надежда чакат,
съжителстват и принцът, и дивакът!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Толкова самотни хора по света
търсят дружба, близост, нежност, топлина,
а за всеки има някой отреден
някъде в незнаен кът отдалечен.*

*И към всяка просеща любов ръка
друга се протяга, ласкава, добра,
и за всяко лудо влюбено сърце
друго с ритъм същ тупти и го зове.*

*Но в гонитба бясна за пари и власт
младостта отлита, гасне буйна страст,
и в живота кратък идва старостта...
Колко същества угасват в самота*

*без да са успели в своя земен път
обич да получат, обич да дадат!*
София, България — 1985 г.

** * **

*То бе случайна среща в утрин ясна —
приятелство от нея се роди
и през годините в любов прерасна,
навеки свързва нашите съдби.*

*Житейският ни път не беше лесен,
но любовта ни даваше криле,
посрещяхме несгоди, спънки с песен,
един друг се подкрепяхме с ръце.*

*Днес, в залеза, все още сме комбина.
Ноцта е близо — лъха леден мраз
във пълнен дом с любов и детски смях...*

*Щастлив от този свят ще си замина
и в своя стих ще кажа гордо аз:
„Обичах и в ответ обичан бях!“
Сидни, Австралия — 2009 г.*

** * **

*Старице мила, бурята утихна.
Ела да се разходим до брега!
През облака небето се усмихна
и слънцето отново заблестя.*

*Красиви са вълните с бяла пяна,
подобно буйни гриви на коне;
върхлитат по гърба на океана,
а той под тях бушува и реве.*

*И силует на кораб в маранята,
като черупка мятан и люлян,
лети насам след дълга одисея...*

*Тъй нас ни люшка цял живот съдбата,
като вълни на бурен океан
и ни на тоз далечен бряг довея!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Понякога носталгия ме връща
в онези мили ранни младини,
към стаята ми в бащината къща,
в която моя дух Амур смути.*

*И днес, накрая на света, за мене,
макар че с нищо ценно не блести,
тя има по-особено звучене
и то не се измерва със пари.*

*През звездна вечер с тайнствена омая
и жив концерт на влюбени щурци
тя ми откряна дверите на Рая —
най-висшето блаженство ми разкри.*

*Там, с порива на зажъднял монах
за пръв път в нея любовта познах!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

** * **

*Вървим по Куджи Бей род^[11] двама,
зора зори загадъчно красива,
пред нас страхотна водна панорама*

с настъпващото утро се разкрива.

*Там долу се е ширнал океанът,
зад хоризонта блика светлината
и в небосвода, от пожар обхванат,
денят се ражда, тъмен плащ отмята.*

*И ето ни сред чайките на плажа,
седим, отпращили на изток взори;
променя се със всеки миг пейзажа
и току-виж небето се разтвори*

*и изгревът — о, гледка несравнима,
ни омагьосва и дъха ни взима!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Седим смълчани в утринни зори
на плажа върху пухкавия пясък
и в унес съзерцаваме сами
на изгрева златистия отблясък*

*На хоризонта, океанът тих
в небесните простори се прелива...
Тъй, като млада булка с млад жених
и нас е свързала съдба щастлива.*

*Тържествена е тази тишина!
От думи няма нужда любовта ни —
изrekli сме си всичко до сега,
говорят само старческите длани.*

Една милувка е по-многословна

от всяка дълга изповед любовна!
Сидни, Австралия — 2013 г.

* * *

*Последна вечер! На брега смълчани,
за сетен път с носталгия седим,
любваме се двама, вплели длани,
на залеза със нищо несравним.*

*На хоризонта слънцето целува
за лека нощ смълчаните води,
с La Soncha тихомълком се сбогува —
„До утре!“, сякаш нежно ѝ шепти.*

*След кратката му нощна Одисея
то призори ще дойде пак при нея,
но няма да се върнем ний, уви!*

*Сбогуваме се. Но престоя кратък
остави доживотен отпечатък
с омаята си в нашите души!*
Сан Себастьян, Испания — 2012 г.

* * *

*Зад всеки мъж велик стои жена —
историята ни го потвърждава.
Например, Клеопатра в древността
Антоний тласкала към бойна слава.*

*И Беатриче, като ангел бял
е лирата на Данте вдъхновила.*

*Петрарка, Лаура с любов възпял
и тази обич го обезсмъртила.*

*Нима би станал рицар Дон Кихот
без Дулцинея, с чийто лик свещен
се хвърлял с мелниците във сражение?!*

*И ти, съпруго вярна, цял живот
геройски с мен вървя и бе за мен
опора, стимул, муза, вдъхновение!...*
Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Ако не беше, мила, ти, а друга,
едва ли бих в живота преуспял.
Ти имаш за успеха ми заслуга
наравно с мен — наполовина дял!*

* * *

*С една съпруга да ме направлява,
не се издигнах до величие и слава.
И днес великите мъже, както преди
са вдъхновявани от няколко жени.*

* * *

*В живота всичко има стойност и цена.
Не е проблем жена да купиш за забава,
но няма как с пари да купиш любовта —*

сърце единствено се за сърце „менява.“

** * **

*И днес, когато взор назад отправя,
се чудя още как ли сме могли
с такава стръв и с дисциплина здрава
да покорим житейски планини.*

*Какви несгоди, трудности, прегради
преодоляхме в дружен брачен впряг!
Макар че бяхме крехки, нежни, млади,
не вдигнахме до края бял байрак.*

*И в старините пак сме оптимисти —
със борбен дух, младежки напористи.
Но чак сега разбирам в послеслов —*

*за всички тез успехи тайни няма!
Постигнахме ги с нашата голяма,
красива, чиста, истинска любов!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*Не беше любовта ни платонична
като на рицар с благородна дама,
а страстна, пламенна и романтична —
такава сплав в живота вече няма.*

*В началото очите ни омая
и цели пет години, без да бърза,
съдбите ни преплете... Чак накрая*

във брачно тайнство ни до гроб обвърза.

*Днес като споделим пред непознати,
че половин век бракът ни направи,
на нас те гледат като експонати...*

*Не може всеки факта да приеме,
че още има връзки трайни, здрави,
макар и рядко, в туй модерно време!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Понякога самият аз се питам,
как бракът ни до края устоя
и всеки път във послеслов отчитам,
не всичко бе късмет и по съдба.*

*На мене и на моята съпруга
семейството ни главно се крепи
и наша е основната заслуга,
че пак сме заедно на старини.*

*И ако трябва в този свят тщеславен
причините в едно да обобщя,
ще кажа с още влюбено сърце,*

*че всеки беше в брака равноправен,
и имаше възможност, свобода
да бъде онова, което бе!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Човек не би могъл да се пребори с
превратните капризи на съдбата,
но да приеме сляпо своята орис,
е грешка и е негова вината.*

*Орисници от друга ли планета
живота ми са предопределили?
Не знам! Но не разчитах на късмета
или на някакви си външни сили.*

*Аз цял живот, до край се борих здраво,
да съхраня семейството си, брака —
парирах всеки удар и атака...*

*Сега е време да го кажа с право,
че дърпах лъка аз, а не Фортуна,
сам свирех на житейската ми струна.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Обичах те! И още продължавам
халката си да нося с пиетет,
и да се хваля, че след петдесет-
годишен брак все тъй те обожавам.*

*Обичах те! Ти беше най-доброто
с което Бог — Съдба ме надари.
Постигнах и най-дръзките мечти —
спечелих с теб шестицата от ТОТО.*

*Обичах те! И още те обичам,
макар че съм от сетива лишен
и на бостанско плашило приличам,*

*и ти си баба крехка и ранима...
Със всеки, края приближаващ ден
ми ставаш все по-скъпа и любима!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Не сме това, което бяхме с теб
преди година, преди месец даже.
Разбирам и го виждам, не съм слеп,
не трябва чужд човек да ми го каже.*

*Отпадаме със седмици и дни,
тежат ни дребни, прости ритуали.
Забравяме... И всичко ни боли —
наистина сме много остаряли.*

*А старостта е грозен период,
на чучела телата заприличат
и много двойки стигат до развод.*

*Но не телата, нашите души
все още се привличат и обичат
и тази връзка брака ни крепи.*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Бе искрена и чиста любовта ни.
Такава рядко срещаме сега.
Четем за нея в светските романи,
като в добрите стари времена.*

*Животът ни залагаше капани,
отвред съблазни дебнеха плътта,
зовяха ни сирени, Дон Жуани,
но тя на напора им устоя.*

*И оцеля! Но трябва да призная,
че аз не всякога съм „лесен“ бил,
стоически ти издържа до края —
търпимост, такт, това бе в твоя стил.*

*За всичко, в теб, най-мъдрата съпруга,
аз виждам най-голямата заслуга!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Не зная друга дума, в послеслов,
за да опиша чувството интимно,
което ни обвързваше взаимно,
освен една-единствена — любов!*

*Дълбока, крепка, чиста беше тя
и повече от петдесет години
във здрав, непоклатим съюз крепи ни —
как иначе бих обяснил това!*

*И други двойки знам, по този път
преди, със нас или след нас поели,
едни са живи, други са умрели,*

но вече те на пръсти се броят.

*Днес секса с прозвище „любов“ наричат —
тъй брака на отмиране обричат!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*След половин век моята съпруга
блести все още с чар и с красота.
За нищо на света не бих със друга
я заменил — една остана тя.*

*Незаличими спомени съвместни
душите ни са свързали в едно
и няма между нас игри нечестни,
нито за трети, чужд човек, место.*

*Бе любовта ни чиста и прекрасна,
в другарство, в дружба с времето прерасна,
живяхме в хармоничен брак — мечта!*

*И ако имам друг живот, пак с нея
така бих искал да го изживея,
без нито ден, ни миг да променя!*
Сидни, Австралия — 2011 г.

** * **

*Как искам старостта си да прокудя —
да легна вечер с болен кръст и врат,
а сутринта, когато се събудя,*

отново да се видя здрав и млад.

*Съдбата да ни срещне пак случайно
и всичко се развие пак така —
в приятелство чистосърдечно, трайно
да се обвържат нашите сърца.*

*Да изживеем любовта си свята
повторно, от началото до край,
без нито час, ни миг да променим.*

*Защото с теб животът на земята
за мен бе истинско блаженство, рай
и ти бе моят сладък херувим!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

ЗЛАТНА СВАТБА

*Ела облечена в премяна бяла
из парка да празнуваме сами.
И както някога, до мен примряла,
да бродим без посока до зори!*

*Косите ти сребристи ще окича
с венче от пъстри дъхави цветя.
Тъй под звездите, с красота девича,
ще заблестиш, самата ти звезда.*

*И там, пред Бог, пред цялата Вселена,
в краката ти ще падна на колена
и в обич вечна ще се закълна...*

*Ще ти повторя и ще ти потрета
за вярност в брачния съюз обета,
за любовта ти ще благодаря!
Сидни, Австралия — 2013 г.*

** * **

ЗЛАТЕН ЮБИЛЕЙ

*Елате да празнуваме, деца!
На този ден преди петдесет години
със баба ви съдбата ни събра
и с неизмерно щастие дари ни.*

*Животът ни премина в труд, в борба,
преодоляхме трудности големи,
но бракът ни до края устоя,
не рухна пред житейските проблеми.*

*И днешния ни юбилеен ден
за всички ни е празник съкровен.
Ако с духовна обич несломима*

*не бяхме се оженили тогаз,
ни майка ви, деца, и нито вас
днес нямаше на този свет да ви има!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

** * **

*Ний повече от петдесет години
подреждахме семейното гнездо;*

*прогресът с модни вещи съблазни ни
и всичко в множествено бе число.*

*Надкупили сме във излишък стоки —
такъв бе нашият еснафски свят,
с цени, според заплатите, високи —
обричахме се зарад тях на глад.*

*Непоправими, днес отчитам, грешки!
От десетте родопски одеяла,
които пазим в скрина до сега,*

*не смогнахме в един живот човешки,
две да износим... Чака ни раздяла
със още куп надкупени неща!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Не знам поет, на този свят живял,
душата си, дълбоко наранена
от пламенна любов несподелена
в безсмъртни строфи да не е излял.*

*А аз, потеглил към осемедест,
не съм изпитал стрес, любовна мъка,
нито сърдечна болка, ни разлъка —
обичах и обичан бях в ответ.*

*Живях в безбурен, тих семеен кът.
Съдбата любовта ми не попари
с дела бракоразводни, с изневяри,
и днес спокойно дните ми текат.*

*Но без страданията и греха
шедъоври не можях да сътворя!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Ще дойде ден в живота ви, когато
храната няма вече да ви сладни,
виното ще е кисело, дори
водата ще е с вкус на гнило блато.*

*Подаръците за рождени дни
не ще ви радват и да са от злато,
ни дрехите, извезани богато,
ни власт, нито имане, ни пари...*

*Единствено семейството тогава
ще ви ощастливява и крепи.
За него изневярата е брадва,*

*пазете го от любовта лукава,
за да го имате в онези дни,
когато нищо няма да ви радва!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Израснах сред момичета — богини,
но нямах шанса да се любя с тях;
в най-буйните ми пламенни години
като монах за изпити четях.*

*Цветя засаждах (още ги сънувам),
в дома ми красотата да цъфти,
но нямах време да им се любувам —
работих денонощно за пари.*

*Мечтаех да пътувам по чужбина,
да видя чудесата на света,
а в робски труд живота ми премина,
накрая ме обрули старостта.*

*С пари и време съм богат сега,
но нямам за наслади сетива!!!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

** * **

*Младежо, пий до дъно любовта,
когато тя сърцето ти обземе,
защото както всичко на света
и тя е краткотрайна и до време!*

** * **

*Не мисли за утрешния ден!
Забрави кахърите от вчера!
За любов тоз миг ти е дарен,
всичко друго е мираж, химера.*

** * **

*Младежо, любовта е ценен дар природен,
не зная друг от него по-свещен.
Едва ли има начин по-богоугоден,
със който да започнеш своя ден.*

** * **

ДРУЖЕСКИ ШАРЖ

*След петдесет години брак съвместен
така сме сраснали със мойта мила,
че тя, ще бъда откровен и честен,
е идентичността ми претопила.*

*Например, тъкмо хрумне ми идея
за нещо важно, (знам, не ви се вярва),
но всеки път преди аз да успея,
да ѝ го кажа, тя ме изпреварва.*

*Да! Телепатия от висша класа!
Не дай си, боже, на съседна маса
във ресторант да зърна бабка сладка,*

*тя мислите ми тутакси прочита
и тайно с крак под масата ме рита...
Та с право я наричам телепатка!*

Сидни, Австралия — 2014 г.

** * **

*Да беше ни предсказала гледачка,
че някога в дълбоки старини*

*нас телепатия ще сполети,
бих я нарекъл луда и простачка.*

*Но стана тъй, че и по-рано даже
ни свърза с милата един секрет:
намисля нещо аз, тя по-напред,
прочела мислите ми ще го каже.*

*Очи отвори тя и аз се будя.
Към кухнята потегля, тя — след мен.
Веч нямам тайни — вечно съм следен
и не без основание се чудя,*

*дали един ден в моите обятия
ще легне в гроба с мен... по телепатия!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Шегувахме се и незнайно как
ме връхлетя лукавата идея;
преди да отлети в сенилен мрак,
побързах да я споделя със нея.*

*„Какво ще кажеш да направим пак
за петдесетата... за юбилея...
повторна сватба, но с църковен брак?...“
И недовършил, пригнах да се смея.*

*Тя, милата, избухна също в смях.
Не помня колко време сме се смели,
но като се съвзех и осъзнах,*

гласът ѝ чух: „Децата чак тогаз

*ще си помислят, че сме изкуфели
и здраво ще се подиграват с нас!“*

Сидни, Австралия — 2016 г.

** * **

*Отивам да почивам — рекох аз —
в леглото стари кости да наместя.
Не ще се бавя повече от час —
по-сладка е по-кратката сиеста.*

*Повикай ме, потрябвам ли ти пак,
на помощ ще се притека веднага;
съпругът е другар, в семеен впряг
на своята съпруга да помага.*

*„Да те повикам?! Ти ще си заспал —
Не съм наясно, колко е уместно?“
Уместно е. Не бива да се чудиш!*

*Подай без колебание сигнал!
Заспалият от сън се буди лесно,
умрелия не можеш да разбудиш!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Нощес видях, че стаята ти свети —
през процепа под твоята врата
издайна светлина се провидя
и смешен спомен нещо ме подсети.*

*Хазайката на мой познат следяла,
да стане двадесет и два часа
и всяка вечер точно на мига
изключвала бушона — ток пестяла.*

*Потрепна в мен детето пакостливо,
майтап ще си направя с теб сега,
безсънието ти ще изцерея...*

*Пристъпих като котка предпазливо,
бушона тихомълком отвъртях
и ме разтърси глух, беззвучен смях!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Застана тя с цял ръст пред огледало,
огледа се и рече: „Погледни!
Отслабнала съм май в лице и тяло...
Кажу, не мислиш ли така и ти?“*

*Въпросът бе, да си призная, труден,
а отговорът, Боже опази!
Като в небрано лозе бях принуден,
да си послужи с някакви лъжи.*

*Но за подобно нещо нямах сила.
И деликатно се измъкнах: „Мила,
аз цял живот към тебе честен бях.*

*Не съм те с нищо до сега излъгал,
но от въпроса ти, притиснат в ъгъл,
не ме насилвай, да извърша грях!“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Тя в таблета с часове и дни се взира
и застинала в една и съща поза
рови, търси, информация събира,
как да се спаси от остеопороза.*

*Струпала е упражнения — могила,
на теория, разбира се, на книга
и така дълбоко в тях се е вгълбила,
че за тренировки време не ѝ стига.*

*Аз ѝ правя постоянно забележка,
да не се помръдва с часове е грешка
и ѝ преповтарям правило основно:*

*Важно е да движи кокали и стави
и каквито упражнения да прави,
да ги прави постоянно и редовно!!*

Сидни, Австралия — 2012 г.

* * *

*Направих „неуместен“ коментар —
поне така ме обвини жена ми.
Нацупи се и ми приписа с жар
в яда си „прегрешения“ голями.*

А беше нещо дребно, според мен.

*Не знам, защo така изреагира,
но след минутка, вече с глас смирен
се извини... Остави ме намира.*

*И като се размисли, продължи:
„Излезе глупаво... Не заслужава...
Кой знае, колко време ни остава,*

*да бъдем заедно!... Дали са дни
или години... Веч са преброени...
Май ни е късно за подобни сцени!!!“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Откакто те познавам до сега
съм свързан с теб като в скачени съда,
със клетва, че за вечни времена
другар и вечен спътник ще ти бъда.*

*И не престъпних брачния оброк,
над половин век веч сме неразделни,
необичайно дълготраен срок
в неверен свят на бракове пределни.*

*На някои хора този факт звучи
като хвалба, но има и такива,
които завист ги яде или
ни гледат със насмешка жалостива,*

*оплаквайки ни живи в дружен хор:
„Такъв брак е по-лош и от затвор!!!“*

Сидни, Австралия — 2017 г.

* * *

*Отмина лятото горещо,
със дъжд започна есента,
засвири вятърът злоещо,
мъгла се спусна, застудя.*

*Жена ми на дивана свита,
с очи към малкия екран
„Не ти ли е студено — пита,
измръзнах в този хол зандан.*

*А бяха есени приятни
в онез студентски времена,
с цветя под листопади златни,
през звездни нощи в парк с луна!“*

*И мене треска ме обзема,
и всички стави ме „въртят“,
но не е в есента проблема,
а в остарялата ни плът!*

Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Какво блаженство е да се раздаваш,
печал и радост с някой да делиш!
Да опрощаваш и окуражаваш,
и да издигаш чуждия престиж.*

*В живота да си нечия опора,
да чувстваш, че си нужен и желан,
да бъдеш стълб за близките си хора,*

отдал им с обич бащината дан.

*И в залеза ви, милата старица
на теб да може още да разчита,
да знае, че си пак до нея ти...*

*Облегната на твоята десница,
в блажен покой под мъжката защита,
да кара безметежни старини.*
Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*Достигнахме до старини пределни —
животът се изниза яко дим.
След петдесет години неразделни,
настава време да се разделим.*

*Статистиката, мила, е горчива:
мъжът обикновено по-напред
от болната съпруга си отива,
макар за Оня Свят да няма ред.*

*Отдавна с този факт съм примирен —
приел съм го, дори го предпочитам.
Но днес от друга мисъл се терзя,*

*че може в някой недалечен ден
да се събудя и да те попитам:
„Коя си ти?!“ — и да не те позная!!!*
Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*Сред нощ в съня ми ме повика ти —
гласа ти ясно чух като наяве.
Отворих разтревожено очи,
загрижен за влошеното ти здраве.*

*О, старост! В две отделни стаи спим.
Обзе ме ужас, паника, тревога...
Защо ме призова гласът любим,
напразно молах и разпитвах Бога.*

*Ослушах се — блажена тишина!
На пръсти се промъкнах в твойта стая,
огледах те на лунна светлина —
ти под чаршафа в лятната омая*

*спокойно дишаше поруменяла.
Като отроче сладък сън заспала!*
Сидни, Австралия — 2012 г.

** * **

*Да се събудиш рано сутринта
с любимата до теб полузаспала
и топла плът, за близост закопняла
да милваш нежно с ласкава ръка.*

*И бодър, свеж, усетил лъвска мощ
да я обгърнеш и в прегръдка здрава
безумно да я любиш до забрава,
като жених през първа брачна нощ.*

*Но ако някой ден те домързи,
да утолиш нагона в плът корава
и в размисъл, „To be or not to be“^[12]
пропуснеш своя дълг и ритуал,*

*сънят пред секса предпочел, тогава
ще значи, че си вече остарял.*

Сидни, Австралия — 2006 г.

** * **

*Старице мила, гълъбице моя,
и ти ли се събуди като мен?
Защо и кой ни наруши покоя
и ни лиши без жал от сън блажен?*

*През младостта ни с деликатни цели
бог Ерос ни събуждаше с перце
и в брачно тайнство, нежно се преплели,
политахме към Седмото Небе!*

*Сега ни будят сънища кошмарни,
ослушваме се за дъха до нас
и щом го чуем, Богу благодарни,
притваряме очи едва тогаз.*

*Гушни се в мен да чувствам, че тупти
сърцето ти до моите гърди!*

Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*„Ти снощи лека нощ ми пожела,
но думите ти — рече мойта мила —
не могат веч да вършат чудеса,
не ме приспиват с чудодейна сила.*

*Отдавна аз не спя със часове —
от болки и кошмари нямам мира,
прескача, пърха моето сърце,
от кръвното главата ми пулсира.*

*А имаше по-други времена:
в прегръдките ти, свита като котка,
заспивах аз с магичните слова
и в сън блажен се реех като в лодка...*

*Не! Лека нощ недей ми пожелава!
Ще бъде тежка тя... Не заслужава.“
Сидни, Австралия — 2011 г.*

** * **

*Ти лека нощ ми каза скъпа,
с въздишка ми обърна гръб,
а аз изпитах болка тъпа,
сърцето ми се сви от скръб.*

*Дойдоха времена разделни
на старини със нов режим.
Един без друг от днес в отделни
легла и спални ний ще спим.*

*Ще може всеки в самотата,
да хърка, кашля... скришом, с чест,
без сън от болки да се мята,
да носи своя кръст злочест.*

*Ех, нощите не ще са леки,
щом разделени сме навеки!*

Сидни, Австралия — 2008 г.

* * *

*Ти беше свежа като горско цвете —
с естествена, природна красота.
Бижу, излязло сякаш от ръцете
на сръчен майстор, вдъхнал му душа.*

*Харесвах тялото ти как се движи,
смехът ти — сякаш глас на ангел мил...
Обсипвах те с любов и с топли грижи —
Живота си на теб бях посветил.*

*Цъфтеше ти под моята закрила
все тъй красива, крехка, сладка, мила —
опазих те от мъки и тегла...*

*Но старостта жестока, безпощадна,
теб, дивното създание открадна —
от нея не успях да те спася!*
Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*В градината ми цвете разцъфтя.
Подухна вятър... Аромат ме лъхна.
Букет набрах — такава красота!
Но скоро той увехна и изсъхна.*

*В лехата пъстра пеперудка спря,
но враг открила в мен, за миг настръхна
и... в мрежата запърха със крилца —
от свобода лишена, там издъхна.*

Ожених се за дивно същество.

*Но мина време... есен среброносна
превърна в баба младостта красива!*

*И аз се питам без ответ: Защо
до красотата като се докосна,
тя всеки път увяхва и загива!!!*

Сидни, Австралия — 2015 г.

** * **

*Бразди и гънки времето чертае,
без милост сбръчква милото лице,
за младостта и хубостта нехае,
дори и Бог не може да го спре.*

*Но в моя спомен трайно запечатан,
моминският ти лик все тъй блести
красив, чаровен, нежен и приятен,
какъвто бе в младежките ни дни.*

*Тоз образ в мен навеки ще живее
от старостта напълно защитен
и, ако някой ден плътта изтлее,
в душата ми ще бъде съхранен.*

*В душата вечна там, във вечността,
безсмъртна ще е твойта красота!*
Сидни, Австралия — 2011 г.

** * **

Лицето ти щом зърна, всеки път

*зад бръчките, като през ситна мрежа,
пред мен се очертава пак ликът
от младостта ти — пъпка дивна, свежа.*

*И чувствата ми с неувяхващ плам,
житейски светски бури надживели,
в сърцето ми отекват като в храм
с небесен свод, без край и без предели.*

*Животът като вихър прелетя,
обрули ни, на старост ни обрече,
пред нас е мрак, надежда няма вече...*

*Но твоята моминска красота
във спомените ми, старице мила,
до днешен ден не се е състарила!*

Сидни, Австралия, 2017 г.

** * **

*Навярно много сме се променили
след петдесет години — то личи,
но ти за мен си все онази Лили,
която помнят моите очи.*

*Пред погледа ми са се съхранили
моминските ти прелестни черти
и кожата ти нежна, боже мили,
без бръчки все така пред мен блести!*

*Аз с миналото в днешното живея,
така и в старостта се чувствам млад,
от него всеки час и миг лелея,
и искам в Тоя и на Оня свят,*

*да те запазя в моите очи,
каквато бе, а не каквато си!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*С красавици не ще ме заблудите.
Не одобрявам днешните жени.
В тях всичко — от главата до петите
с бездушна мнима красота блести.*

*Сравнение не би могло да става
с оназ, която с чиста красота,
без грим в божествената си направа
сърцето ми младежко завладя.*

*Не само бе естествено красива,
тя имаше признат природен дар —
усмивка, с неподправен нежен чар,*

*същинска мила горска самодива,
и добротата в нейното сърце
изписана върху лика ѝ бе!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

На Шон и Джордан

*Гъмжи от хубави жени светът —
едни увяхват, други разцъфтяват.
Като бижута лъскави блестят
и погледите мъжки заслепяват.*

*Но всичко, що блести, не е злато.
Днес красотата женска е фалшива —
прилича на кристал, но е стъкло.
И при това е крехка и чуплива.*

*И все пак в този светски фалш и грим
съдбата е за всеки отредила
девойка с образа на херувим —
красива, скромна, непорочна, мила...*

*И аз с красавици дружах. От тях
най-умната навремето избрах!
Сидни, Австралия — 2013 г.*

** * **

*Да можеше да виждаме душата,
тъй както голото човешко тяло,
как биха се променили изцяло
критериите ни за красотата!*

*Зад някоя пленителна особа,
с лице на ангел, нежен и чаровен,
се крие образ долен и лъжовен —
същински дявол, изтъкан от злоба.*

*Но външността не само не разкрива
душата, (ако въобще я има).
Днес тя не е естествена, а мнима —
изкуствено постигната, фалшива.*

*Така е: зад красивата фасада
е често скрита грозна изненада!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

** * **

*Старее милата ми, кротко страда —
годините май много ѝ тежат.
И болести я мъчат без пощада —
износена е крехката ѝ плът.*

*А аз, макар да съм по-стар от нея,
стоически понасям старостта,
с проблемите ѝ болестни живея,
кураж ѝ вдъхвам, с думи я теша.*

*И в спомен мил унесен виждам ясно
след сватбата момичето прекрасно
в онази нощ, останали сами...*

*И вечна благодарност в мен прелива
към таз, която, нежна и свенлива,
моминството си с обич ми дари!*
Сидни, Австралия — 2013 г.

** * **

*На всички мили, благородни хора,
които ми подаваха ръка,
за тяхната подкрепа и упора
с поклон от все сърце БЛАГОДАРЯ!*

*На таз, която върваше във мене
и с мен вървя до края на света,
за любовта ѝ, паднал на колене
като пред свят олтар, БЛАГОДАРЯ!*

*На Този, по Чиято висша воля
едва ли не извърших чудеса
и всеки път, когато Го помоля
откликва пак на моята молба,*

*на Него искам да БЛАГОДАРЯ,
а думи не намирам за това!*
Сидни, Австралия — 2015 г.

* * *

*Стареем ний в спортменска надпревара —
жена и мъж в семеен маратон.
И аз се мъча да те изпреваря,
задъхан като грохнал болен кон.*

*А цял живот, да си призная честно,
бях кавалер и правех все така,
че в нашето съжителство съвместно
във всичко ти да имаш преднина.*

*Но този път, прощавай моя скъпа,
аз няма първенството да отстъпя
и както съм решителност набрал,*

*не виждам нито пречка, ни причина
в мига последен да не те задмина
и пръв да стигна близкия „финал“.*
Сидни, Австралия — 2011 г.

* * *

*Откакто помня, ний сме неразделни,
един до друг вървахме в полет смел,
по два житейски пътя паралелни
в една посока, към еднаква цел.*

*И много скоро те в едно се сляха,
сърцата ни обвърза брачна сплав
и заживяхме тъй под обща стряха
до днешен ден в съюз свещен и здрав.*

*Но има висша, по-велика сила
от всяка обич. По закон нелеп
ще се яви сама пред мен и теб,*

*но няма заедно да ни повика
в едно и също време — ден и час.
Един ще бъде пръв. Дано съм аз!*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

*Откакто двама ни събра съдбата,
не съм изпитвал от раздяла страх
и ревността ми беше непозната —
измама, изневяра не познах.*

*Край нас, семейства рухваха в руини,
развеждаха се втори, трети път,
а здрави връзки петдесет години
все още крепко брака ни държат.*

*Но днес отчаян, със сърце разбито
аз чезна, страдам от любовна мъка,
от черни грижи веч се поболях...*

*Ревнувам те от старостта открито
и мисълта за близката разлъка
ме вледенява с адски, смъртен страх.
Сидни, Австралия — 2015 г.*

* * *

*О, колко бързо времето лети! —
Седемдесет и три подкарах вече...
По-къси стават земните ми дни
и краят ми не ще да е далече.*

*От акта на смъртта не се боя —
с една въздишка кратка, мигновена
душата се отделя от плътта
и литва към небесната вселена.*

*За този миг напълно съм готов,
но мисълта за близката раздяла
ме мъчи по-жестоко от смъртта,*

*че как без теб, без твоята любов,
душата ми самотна, овдовяла
ще страда тъй за вечни времена?!
Сидни, Австралия — 2011 г.*

* * *

Ще дойде тя — онази ноц последна!

*Ще дойде с неизбежен кобен час
и ще обгърне с плащ в прегръдка ледна
душата на единия от нас.*

*На сутринта със пръсти загрубяли,
по навик мил, любимата ръка
безжизненото тяло ще погали
и с ужас ще установи смъртта.*

*И дълго горки вопли и ридания
в безсънни нощи глухо ще ехтят...
За живия, в тревоги и в страдания,
ще бъде самотата страшен ад.*

*Живот е, мила, докато сме двама,
един отиде ли си — живот няма!
Сидни, Австралия — 2013 г.*

** * **

*Не съм до днес изпитал самотата,
но аз я чувствам, тя е вред край мен,
във всяка стара баба непозната,
погледнала ме с взор опечален.*

*На улицата, в парка, в магазина...
отчаян зов в очите ѝ чета:
„Самотна съм... Съпругът ми почина,
децата ми напуснаха дома!“*

*Понякога дори ме заговаря,
за времето направи коментар.
Съзнавам го, достатъчно съм стар,*

мъжа не търси в мене, а другаря,

*покойния съпруг да замени
в нерадостните ѝ вдовишки дни.*

Сидни, Австралия — 2016 г.

* * *

ЕПИЛОГ

*Да беше предпочела някой друг,
в кръга край нас неверен и лъжовен,
дали би бил по-предан, по-грижовен,
и по-добър от мен като съпруг?*

*Не претендирам, че бях образцов,
човек съм с всички слабости и грешки,
но плътно бдях над теб в минути тежки
и те обсипвах с моята любов.*

*От всичко нужно на една жена
ти дадох в двойна доза безусловно,
и бях готов, през всеки миг, дословно,
за теб, за любовта ти да умра.*

*И цял живот те „носих на ръце“,
и пазих като „писано яйце“!!!*

Сидни, Австралия — 2017 г.

[1] Романс от филма „Ромео и Жулиета“ — 1965 г. ↑

[2] Calf love — първа любов ↑

[3] Фуки К. — есперантистка от Япония, с която кореспондирах в гимназията. ↑

[4] Намек за детската песничка „Зайченцето бяло“. ↑

- [5] Si vis amari, amari! — Обичай, ако искаш да те обичат. (лат.) ↑
- [6] По онова време ни връчваха заплатите в пощенски пликове. ↑
- [7] vis-à-vis — лице в лице ↑
- [8] Панта рей, панта киней ↑
- [9] The three sisters (Трите сестри) — скали в Сините планини: Meehni, Wimlah и Gunedoo. ↑
- [10] Dream time — аборигенски вярвания за сътворението на света. ↑
- [11] Coogee Bay road — главна улица в предградието Куджи, която извежда до океана (Велики или Тихи океан). ↑
- [12] „To be or not to be“ — Да бъдеш или да не бъдеш ↑

Издание:

Автор: Борис Младенов — Young

Заглавие: Две сенки бяхме

Издание: първо (за сравнение с хартията)

Издател: ИД ПРИНТ

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Печатница: ИД Принт

Редактор: Адриана Димитрова

Коректор: Адриана Димитрова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5234>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.